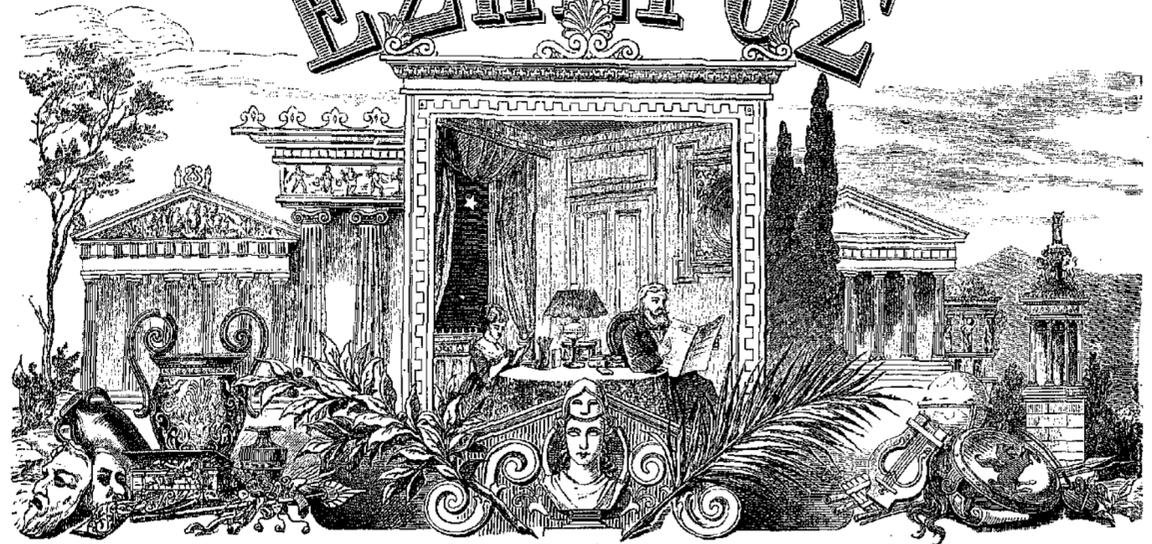
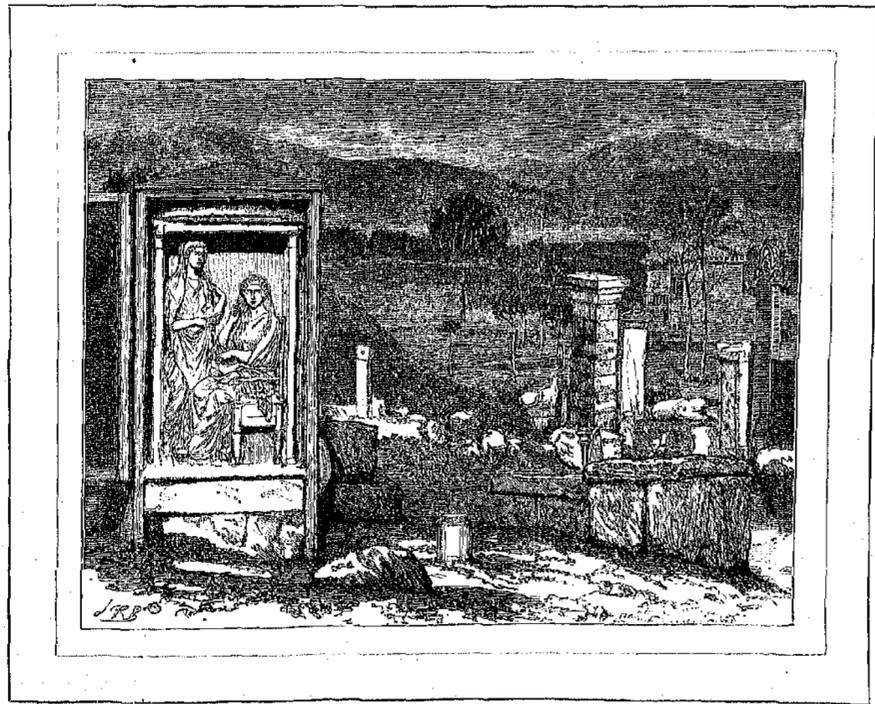

ΕΣΠΕΡΟΣ

ΕΤΟΣ ΣΓ'. Ἐκδίδεται τῇ 1/18 καὶ 16/27 ἑκάστου μηνός. Ἐν Αἴψῳ: τῇ 1/13 Δεκεμβρίου 1886 Τιμὴ ἑτήσια προπληρωσέη εἰς χεῖρσιν. Φράγκ. 40. Μάρκ. 82. Ρούβλ. 16. Αρ. 135.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ.
 Τὸ Δίπτυον ἐν Αἰθήραις. — Ὁ Παπιστὸς καὶ ἡ ἐκδόδοχος ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας ἐπὶ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Κ. Καλοῦρη. (Γέλοσ.) — Ἄγνα καὶ Φιδώρος, ἡ ὁ Πέτρος τῆς Πύργου. Τὸ Οσοδόρου Π. Ὁρμαζίδου. (Συνέχεια.) — Ὁ Καρδελ ἐπισκεπτόμενος ἐν Μίτωνα. — Ὁ ἀντοκράτωρ Ἀλέξιος. Ἱστορικὸν διήγημα ἐπὶ Τ. Π. (Συνέχεια.) — Οὐσία πρὸ τοῦ ἀγάλματος τῆς Ἀρτέμιδος. — Γέφυρα ἐν Παρσία. — Τὸ πῦρον κολέρισμα. — Μικρὰ κέρη. — Τὸ μέγαρον τῶν Μισυνοτάων ἐν Ἀμμοχώστῳ.
 Τὸ Κρ. Πακασοπούλου. — Οἱ ἐργαστήρια. (Συνέχεια.) — Τὸ ἔθνος τοῦ Ἰουδαίου. Διήγημα. (Συνέχεια.) — Διάφορα. — Βιβλιογραφικά. — Αἰτιήματα καὶ λύσεις. — Παράσημα Ἐσπέρου 23.
ΕΙΚΟΝΕΣ.
 Τὸ Δίπτυον ἐν Αἰθήραις. — Ὁ Καρδελ ἐπισκεπτόμενος ἐν Μίτωνα. — Οὐσία πρὸ τοῦ βωμοῦ τῆς Ἀρτέμιδος. — Γέφυρα ἐν Παρσία. — Ἔθνος ἐν Βερσία. (Τὸ πρῶτον κολέρισμα.) — Οἱ ἐργαστήρια. — Μικρὰ κέρη. Εἰκὼν Ἀδριανῶν Ἐρδῶν.

ΤΟ ΔΙΠΤΥΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ.

— «Δάβα και σὺ!» ἀπεκρίθη ὁ Μάρκος, καὶ ὤψατος τὸ ἔπιος.
Μίαν πληγὴν τῆ κατ' ἄμφω, μίαν, πλὴν ἔπειτα εἰς δύο Κράτους μέρη οἰκτρά, ἀναβλήσαντα αἶμα ἀχνύλον.
Ἐβόησε τότε καὶ ὁ Φλώρος παράφορος ὅστις εἰς εἶδος τὸν ἀγγελὸν τοῦ νεκροῦ, τὴν χαρὰν τῆς ζωῆς τοῦ ἀποθανόντος.
Πρῶτον μὲν ἔβην ἔμβρόντης, εἶτα συμπίεθας τὰς χεῖρας,
Καὶ εἰς ὄρανον ἀνύψων ἑτοιμολόγου ἔμμα — «Θεὸ μου! «Πῶς κατ' ἔμοῦ ἡ τσαοῦτῃ ἔρη σου;» ἐφώνησε· κλίνας ἔπειτα γένυ πλησὸν τῆς Ἄνας προσέθηκε κλισίαν· — «Ὁ τὸν ἐλπίσων μου ἦλ' ἐσβέθης, καὶ εἰς οὐδὸς μ' ἀφίνας!...
«Ἄγγελος ἦσθον ἄνδρες ἐκ τῶν θεῶν ταγμάτων δραπέτης...
«Κ' εἰς οὐρανόν, τὴν προτέραν πατρίδα σου, πάλιν ἀπέπτης!...
«Μ' ἔφηρες μόνον νὰ ζῶ εἰς τὸν Κόσμον, καὶ Κόσμος μου ἦσθον,
«Κέντρον τῶν πῶθων, ψυχῆ τῆς ψυχῆς μου, παρὸν μου καὶ μέλλον...
«Εἰς τῶν σμηνῶν παρειῶν σου τὸ κάλλος ὤχρῳ τὰ ῥόδα,
«Ὡς τοῦ βλάμματός σου τὴν λάμψιν ἀπέσθων ἢ λάμψιν τῶν ἀστέρων,
«Εἰς τῆς φωνῆς σου τὸ μέλος ἔσθω ὁ Κόσμος στένων,
«Εἰς τὴν ἡμέραν προσέθετες φῶς, εἰς τὴν νύκτα γαλήνην,
«Κ' εἰς τὴν ψυχῆν μου πῶθον εὐγενῶν αἰσθημάτων ἀνήπτης.
«Τώρα κατόπιν σου τρέψων τὸ τάφος τὸ σκότειν θά σγλω,
«Καὶ εἰς Μοῖστον αὐτῆν θὰ σὲ ἴδω ἐκ νέου ὤρασαν·
«Πλὴν τοῦ φωνέος σου πρῶτον μὲ λίσσαν θὰ πῶ τὸ αἶμα,
«Κ' ἂν εἰς τὸν Ἄσθον αὐτὸν καταβῆ μετὰ τῶν οὐκίμων!» —
Ἐλεγε ταῦτα θρηγῶν, καὶ τὸ ἄσθον σῶμα ἐβλεπεί· Ἄλλ' ὁ κούριος φωνεῖς ὡς ἀκούσας λογίης ἀνεύρεται·
«Κ' ἦσαν ἐκείνη ἐκείνη ὀλιβερὰ, ἐκνήρωτῆ καὶ ἀπιστία! Ἐκατ' ὁ Τίτος εἶδω, καὶ ὀλιβερὰ ἀνοικτοῦ καὶ ἀγρίου, καὶ ἡ παρθένας ἐκεῖ, ὡς κερπίστων ὄγαλμα ὄνου, καὶ ὁ ἀτυχῆς παρ' αὐτῆ ἐπαύετο Φλώρος διακρῶν·
Ἰσταντὸ δὲ κατηρεῖς οἱ ἀνδρεῖς ἑταῖροί τοῦ κάλλου Ἐν ἀσπὶ ἀνδρῶν ἐξεβλήσαν ἀτίως τῆς μάχης·
Ὡς δὲ λαμπρὰ νεκρικὴ ὁ καίματος ἔφευγε Πόρτος, καὶ ἀρχαίφρονον φῶς εἰς τὴν πέριξ εἶλεγε χάρων, Φρικωδέστῳ μὲν πὸ τὴν φρικώδη σσηγὴν παριστάνον.
Κατ' ἐκαλίετο μικρὰ, καὶ ἑτοιμολόγος πέριξ τῆς Πέτρας,
Ἐγούσα πρῖνον παρὸν καὶ τυκνύλλων· κάτῳθεν τοῦτο Τάφου ἐβλάσταντα πλάξ, καὶ ἐπ' αὐτῆς γεγλυμένον ἐν βόθῳ.
Εἶναι δ' ὁ τάφος αὐτὸς τῆς οὐστηγῶν καὶ ἀθάνας παρθένης,
Πῶσαν δ' ἀγὴν ὁ ποιητὴν, ὅστις πέριξ τὰς αἰῶνας τοῦ βόσκα,
Κάθετ' εἰς δύο ζωῶν τὸ σεβάσιμον σῶνον τοῦτο, Μέλτων ἠρηγνύδους ἀλλοῦ τὸ βραχνῶν καὶ μονότονον μέλος.
Τοῦτο τὸ ἔμμα μὴθῶν ὁ Τσαοῦτῃ, καὶ γινὸς τὴν ἀπῆτην,
Τῆς φυλακῆς τοῦ ἀπέλου' εἰδὸς τὸν στεναζόντα Λάμπρον,
Καὶ συγχωρήσας τὸν Φλώρον, τοῦ ξένου φυγάδος τὰς γυῖας
Πάσας ἐθήμενος. — Πλὴν θεραπεύοντ' εἰς τοῦτον τὸν κέρον
Ἰωσὶ αἱ ἄλλα πληγαί, ἀλλ' ὄσθ' αἱ πληγαὶ τῆς καρδίας!
Στένων καὶ εἰς βρέφους θρηγῶν ὁ καλλὸς καὶ σεβασίμος γέμων,
Ἐκράξ μ' ἄλλος ψυχῆς τὴν φιλετήν καὶ ὤρασαν τοῦ Ἄνας,
Κ' ἡ ἀμυδρὰ τῆς ζωῆς τοῦ ἀπέσθων οὐτω λυγία.
Μόνος δ' ὡς φάσμα μνημάτων τὴν νύκτα ὁ Φλώρος ἔκλαυτο,
Ἄλλοτ' ἀέσαν τὸν ἦσαν τῆς ἀφρόδους καὶ ἠχούσης Ἐρῆνης,
Ὅπου δέτρωνε ἴσους θρηγῶντων καὶ βρεῖς θρηγῶν,
Ἄλλοτε δ' ἔσταντο ἄνω τῶν βράχων, οὐκ ἐπόμενος, εἰς Ἐβόλον ἦτο ψυχῆς νὰ εδρῆ αἰώνων γαλήνην.
Μίαν δ' ἡμέραν ἐχάθη... καὶ πλεον καλεῖς δὲν ἐν εἶδει!
Καὶ τινες ἐλεγον, δὲ εἰς χαράδρον ἀπήνησαν πῶμα, καὶ ἦτο τὸ πῶμα αὐτοῦ· διεκτείνοντο δ' ἕτεροι πάλιν, ὅτι ἐπ' ἴσπου λευκοῦ τὸν ἀπήνησαν πέριξ τῆς Πέτρας...

Νετ' ὁ πολὺ καὶ ὁ Λάμπρος, τὰ κτήματα πάντα πηλῆσας.
Ἐφωγῆ, βίον ποθῶν νὰ βιώσῃ εἰς πολλῶν ἔξων,
Ὅπου τῆς πάλαι γυφῆς του πᾶς λίθος ἐν εἴκοιτο μάρτυς·
Ἐληγον ἠθροῦν δ' ὅπου καὶ Φλώρος, καὶ Ἄνας, καὶ Λάμπρος.
(Ἔσται συνέχεια.)

Ο ΚΡΟΜΒΕΛ ΕΠΙΣΚΕΠΤΟΜΕΝΟΣ ΤΟΝ ΜΙΑΤΩΝΑ.

Ἡ παραθεωμένη εἰκὼν παριστᾷ τὸν Κρόμβελ ἐπισκεπτόμενον κατ' εἶκον τὸν ἀθάνατον ποιητὴν τοῦ «Ἀπολοσθέντος Παραδείσου», Ἰωάννην Μίλτωνα. Ὁ Κρόμβελ, εἰς τῶν μεγαλειτέρων πολιτικῶν τοῦ αἰῶνός του, ἀνὴρ, ὅστις ἐτόλμησε καὶ τὸν βασιλικὸν θρόνον ἢ ἀνατρέψῃ καὶ ἑαυτὸν δικτάτορα ἐν Ἀγγλίᾳ ἢ ἀνακρῶσῃ, ἠγάπα καὶ ἐθαύμαζε τὸν ματρίόφρονον ποιητὴν, καὶ συχνὰ ἐπεσκέπτετο αὐτὸν, λέγων ὅτι ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἀτμοσφαιρῆς τοῦ μικροῦ σπουδαστηρίου ἦθελε ἢ ἀναπνῆν ἀέρα εἰρήνης, ὅν δὲν εἴρισκαν ἐν τῇ πολιτικῇ τῶν ἡμερῶν καὶ ἐν ταῖς παραχωδεστάταις τοῦ λαοῦ συνελούσασιν. Μετέβησαν συνήθως μόνος, ἀπολύτως ἐνδεδυμένοι καὶ παρακλιουθούμενος μόνον ὑπὸ τοῦ πιστοῦ τοῦ κυνός. Ὁ Μίλτων θουμαστῆς ἀνέκαθεν τοῦ μεγάλου ἀνδρός, ἐν καὶ διὰ τῶν συγγραμμάτων του ὑπερησπίζετο, ἐδέχετο προθύμως αὐτὸν καὶ συνεζήτει μετ' αὐτοῦ περὶ διαφόρων πραγμάτων. Τῇ προτάσει τοῦ Κρόμβελ τὸ Ἀγγλικὸν Κοινὸβούλιον ἐφῆρσε ποτε ἀμοιβὴν χιλίων ἀγγλικῶν λίτρῶν διὰ τὴν λατινιστὴν γεγραμμένην ὑπερασπίαν τοῦ εὐφροσθέντος ποιητοῦ (Defensio pro se). Ὁ Ἰωάννης Μίλτων ἐγεννήθη ἐν Λονδίῳ τῇ 9 Δεκεμβρίου τοῦ ἔτους 1608. Παρὰ τοῦ πατρὸς του, οὐκ ἐπισημοῦ ἀνδρός οὐδαμῶς καὶ ἀσθηροῦ, ἔλαβε λίαν ἐπιμελημένην ἀνατροφήν. Ἐπισκεπθεὶς ἀπὸ τοῦ 1625—1632 τὸ ἐν Cambridge Πανεπιστήμιον, διέτριψεν εἶτα ἐπὶ πέντε ἔτη ἐν τῇ ἐξοχικῇ ἐπαύλει τοῦ πατρὸς του, ἐνθα ἤρταν συντάσσων τὰ πρῶτα αὐτοῦ ποιητικὰ ἔργα. Κατὰ τὰ ἔτη 1638 καὶ 1639 περιηγήθη τὴν Γαλλίαν, τὴν Ἑλβετίαν καὶ τὴν Ἰταλίαν. Ἐπανακάμφας δὲ εἰς τὴν πατρίδα του ἔλαβεν ἐνεργὸν μέρος εἰς τὰ διάφορα πολιτικὰ ζητήματα τῆς ἡμέρας, δημοσιεύσας διαφόρους διατριβὰς, περὶ ἐκκλησιαστικῶν κανονισμῶν, περὶ γάμου καὶ διαζυγίου, περὶ ἐλευθεροτυπίας καὶ ἐν τῇ διασπῆφ διατριβῆ αὐτοῦ (The tenure of Kings and magistrates, 1649) ἐδικαιολόγησε τὴν εἰς θάνατον καταδικῆν τοῦ βασιλέως Καρόλου Α'. Ἐν ἔτει 1652 προσβλήθει ὑπὸ ἀμαυρόσεως ἀπέβλεπον ἐντελῶς τὸ φῶς τῶν ὀφθαλμῶν, ἀλλὰ καὶ πάλιν ὁ δραστήριος ἀνὴρ ἐξηκολούθει ἀσχολούμενος εἰς τὴν προσωπικὴν αὐτοῦ ποιήσιν. Τῇ 1656 ἐτελείωσε τὸ ἀθάνατον ἀριστούργημά του «Ὁ ἀπολοσθεὶς Παράδεισος»,*) ἔπειτα τυφλὸς ὢν ἠναγκάσθη νὰ ὑπαγορεύῃ εἰς τὴν θυγατέρα του. Τὸ παράδοξον εἶναι ὅτι διὰ τὸ θουμάσιον τοῦτο ἔργον μόνον μετὰ δύο ἔτη ἠδονήθη νὰ εἶρη ἐκδότην, ὅστις τῆ ἐπιλήρωσε διὰ τὸ χειρόγραφόν του — 10 λίρας στερηλίας! Τὸ ποίημα τοῦτο εἶναι μᾶλλον δραματικὸν ἢ ἐπικόν, διακρίνεται δὲ διὰ τὰς λαμπρὰς εἰκόνας, τοῦ Σατᾶν καὶ τῶν Ἀγγέλων, τοῦ Ἀδάμ καὶ τῆς Εὐας,
*) Τοῦ Ἀπολοσθέντος Παραδείσου ἐπιτυχὴ ἑλληνικὴν μετάφρασιν ἐπεχειρήσεν ὁ ἐν Λονδίῳ διαμένων ὀμνηγενης ἡμῶν κ. Ἀλέξανδρος Κόβαλγις.

καὶ διὰ τὴν ἀμίμητον αὐτοῦ γλώσσαν. Ἐν ἔτει 1671 ὁ Μίλτων ἐθροισάσων ἕτερον ποίημα τοῦ αὐτοῦ εἶδους τὸ «Ἀνακτῆντα Παραδείσον», τὸ ὅποιον ἔμμος εἶναι ὑποδεέστερον τοῦ πρῶτου. Ἡ τραγῳδία τοῦ «Ὁ ἀγωνιστῆς Σαμφών», δὲν χρῆζει μάλιστα πολλῆς, διότι εἶναι δραματικὴ ἀπόπειρα ἀνεπιτυχῆς. Ὁ Ἰωάννης Μίλτων ἀπέθανε τῇ 8 Νοεμβρίου 1674 ἐν Λονδίῳ.

Ο ΑΥΤΟΚΡΑΤΩΡ ΑΛΕΞΙΟΣ.

Ἱστορικὸν διήγημα
ὑπὸ
ΙΩΑΝΝΟΥ ΠΕΡΒΑΝΟΓΛΟΥ.
(Συνέχεια.)
Κεφάλαιον I'.
ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ.

Ἄντι μεγαλοπρεπεῖς αἰδοῦσαι τῶν αὐτοκρατορικῶν ἀνακτόρων ἐν Βλαζένουσι ἦσαν διασκευασμέναι διὰ λαμπρῶν τελετῶν. Ὁ αὐτοκράτωρ εἰρήραζε τὴν ἐπέτειον τῶν γενεθλίων του καὶ εἶχε προσκαλέσει, ὡς τοῦτο ἔθος, εἰς συμπόσιον τοὺς μεγιστᾶνας τοῦ κράτους καὶ καὶ τοὺς ἐνδοξομένους τῶν αὐλικῶν του. Μετ' ἀνομιμονησίας περιέμεναν ὁ Ἀλέξιος τὴν ἡμέραν ταύτην· παραδεδομένος ἀπὸ τινος εἰς τὰς ἑσπέρους διασκευασθεὶς καὶ εἰς τὰς ἡδονὰς τῆς τραπέζης, ἀπεσπείρετο ἐντελῶς τὰς σοβαρὰς τῆς πολιτείας φροντίδας καὶ παρημέλει τὴν χάρων αὐτοῦ.
Ἦν δὲ τοῖς ἀνακτόροις εἰδίδοντο συχνὰ ἔρται, καθ' ὅς χαμερπεῖς κόλακες, γελοιοποῖ καὶ μάγοι, καὶ γυναικες ἠθῶν ἐλευθέρων ἐπῆρουν τὰς λαμπροστολιστοὺς αἰθούσας. Ὅσοῦν ποτε τῆς πρωτεύουσας ὑπῆρχεν εἰδείξ ἡγετῆς ἀδιάφορον ἂν ἦτο σύζυγος ἢ θυγάτηρ στρατηγῶ ἢ οἰνοπώλου, προσκαλεῖτο τῇ διαταγῇ τοῦ αὐτοκράτορος εἰς τὴν ἐσπέρην, καὶ ὁσάκις ἡ ἐσπέρη Ἐδφοροῦσῃ τῆ παρίστα τὸ ἀσπονον τῆς τοιαύτης συμπεριφορᾶς, ὁ Ἀλέξιος στερεοτύπως ἀπεκρίνετο· «Δὲ ἐμὲ βλοῖ οἱ οὐήροὶ μου εἶναι ἴσοι· δὲν κάμνω διάκρισιν. Ἐάν ἡ σύζυγος ἢ ἡ θυγάτηρ τοῦ ἐσχάτου μου λεμβούχου δύνανται νὰ συνελέσῃ διὰ τοῦ κάλλους τῆς νὰ ἐξαρτήσῃ τὰς αἰθούσας μου, μοὶ εἶναι χιλιάκις εὐδαιμονότερος τῆς ἐρρυτιδωμένης καὶ οὐσεῖδους γυναικὸς τοῦ ἀνωτέρου τῶν πολιτικῶν μου ἢ τοῦ ἐνδοξοτέρου τῶν στρατηγῶν μου.»
Δὲν ἦτο ἔμμος τὸ αἰσθημα τῆς δικαιοσύνης ἢ τῆς ἀπλότητος, τὸ ὀδηγοῦν τὸν αὐτοκράτορα, ἀλλ' ἡ κλίσις ἦν εἶχε πρὸς τὰς ἐλαφρὰς διασκευάσεις καὶ τὰς παραχωδεῖς ἐσπέρους. Ὅσακις δὲ ἡ Ἐδφοροῦσῃ ἐπειράτο νὰ περιστείλῃ τὴν ἄφρονα σπατάλην, ὁ αὐτοκράτωρ ἔλεγεν ὀρηόμενος·
— Ὁ λαὸς μου εἶναι πλούσιος καὶ θεωρεῖ ἑαυτὸν ἐπιτυχῆ ἂν δύνανται νὰ παράσχω διὰ τῶν χρημάτων του αἰχμαριστήσιν τινα εἰς τὴν ἡμέραν του.
Ἡγεμῶν ἀπερίσκεπτος, ὅστις δὲν ἐλάμβανεν ὑπ' ὄψιν τὰ παράπονα τοῦ ὑπὸ τὴν πῆσαν ἐσπέρου φέρων στενάζοντος λαοῦ!
Ἐκτὸς δὲ τοῦτου, ὁ Ἀλέξιος κατὰ τὰς τελευταίας ἔτη εἶχε καταληφθῆ ὑπὸ τῆς καταστροφῆς...

καὶ μαρίας τοῦ εἰσείρειν καὶ διασκευαῖν μεγαλοπρεπεῖς ἐξοχικὰς ἐπαύλας, ἐν αἷς διήρχετο ἡμέρας ἑλας μετὰ εὐδύμων ὀπαδῶν ἐν οἰνοποσίᾳ καὶ κρασιῶν. Δάση ὀλόκληρα κατεστρέφοντο τῇ διαταγῇ αὐτοῦ πρὸς παραγωγήν τοῦ ἀναγκαίου ὀλικῶ, λόφοι ἰσοπεδοῦντο, κοιλάδες καὶ ἔσχατος ἐπεχρηματοῦντο, οἰκίαι καταδαρῶντο, ἄσας μείνη ἐλευθέραι ἢ ὅσα ἀπὸ ἐνὸς ἐξώστου ἢ καὶ ἐνὸς παραθύρου τοῦ νεοκτισθέντος μεγάλου. Χιλιάδες ἐργατῶν νυχθημερὸν κατεγίνοντο

συναναστροφῆν ἐξήτει ἡδὲ ὁ αὐτοκράτωρ· μετ' αὐτῶν διήγε τὴν ἡμέραν καὶ τὴν νύκτα.
Ὁ Ἀλέξιος οὐδέποτε ἦτο χαρακτηρ ἐμβροθῆς· τῶρα ἔμμος, εἶτε συνεπεῖς τῆς ὀσημέραι δυσκολωτέρας καθισταμένης θέσεώς του, εἶτε καὶ ἐκ φουαῖς τινος τάσεως, εἶχε ἀπολάσει καὶ τὸ τελευταῖον ἴχθος τῆς ἀξιοπρατίας καὶ ἔπλεε πληροῖστος πρὸς τὸν κρημνόν, πρὸς ἐν ὀβλεῖ πάντα ἄνθρωπον ἢ κυρῶναι καὶ ἢ ἀπερικοπεῖν. Πρὸ καιροῦ ἦδη εἶχεν ἀποφασίσει νὰ ἐορ-

λῆν καὶ ὀδηγῶν ἀπὸ τῆς χειρὸς τὴν οὐστηγῶν του, ἐκάλῳσε παρὰ τὴν τράπεζαν, ἐκάλῳσαν καὶ οἱ προσκεκλημένοι πάντες κατὰ τὴν ὀπὸ τῆς τότε αὐλικῆς ἐθιμοταξίας ὀρισμένην τάξιν. Ἀπέναντι τοῦ αὐτοκρατορικοῦ ζεύγους ἐκάλῳντο οἱ ἀνώτεροι τοῦ κράτους λειτουργοί, ὁ σοβαρὸς Μεσοποταμίτης, καὶ πρὸς τ' ἀριστερὰ αὐτοῦ ὁ ἀρχιναύαρχος Στρομφός, ὅστις κατεῖχε τὴν τιμὴν τικὴν ἐκείνην θέσιν καὶ ὡς ἀνώτατος τοῦ στόλου κυβερνήτης καὶ ὡς σπυγμαθροῦς τοῦ αὐτοκράτο-

Ο ΚΡΟΜΒΕΛ ΕΠΙΣΚΕΠΤΟΜΕΝΟΣ ΤΟΝ ΜΙΑΤΩΝΑ.

πρὸς ἀνεγερσιν οἰκοδομῆς, ἦτις μετὰ τινος ἡμέρας πάλιν καταδαρῶντο, ἔπειτα μετὰ παρέλευσιν ὀλίγων ἡμερῶν ἐκ νέου ἀνεγερθῆ. Οἱ σοβαροὶ πολιτικοὶ ἄνδρες, οἱ ἄλλοτε διερχόμενοι ὀπὸ τὴν μεγάλην πόλιν τῶν αὐτοκρατορικῶν ἀνακτόρων, ἔπαι συνέλθων εἰς συμβούλιον ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ ἄνακτος, οὐδαμῶς ἐφαίνοντο πλέον· δὲν ἐφαίνοντο πλέον στρατηγοὶ ἐπαναρχόμενοι ἐξ ἐκστρατείας ἢ ἀναχωροῦντες ἐξ ἐκστρατείας καὶ προσερχόμενοι ἔπαι λῶθωαι τὰς τελευταίας ὀδηγίας παρὰ τοῦ ἡγεμόνος. Ἡ αὐτοκρατορικὴ κατοικία ἐπληροῦτο ἦδη μόνον ὑπὸ πλῆθους ἀέργων ἀσπυροῦντων καὶ ἀναιδῶν γελοιοποιῶν, οἵτινες προσεπάθων νὰ διασκευάσωσι τὸν κύριον τῶν διὰ ὀσάτων ἢ ἀσέμων διηγῶσων καὶ μόνον μέλητα εἶχον νὰ εὐρωσι καλῶς ἐφοδιασμένην τράπεζαν καὶ νὰ εὐρωσῶν ἐνδοξοῦσαι ποικιλία καὶ πολυτάξην. Τοιοῦτων μόνον ἀνθρώπων τὴν

τάση τὴν ἡμέραν τῶν γενεθλίων του κατὰ τὴν ἐπιθουρίαν του. Ἀπὸ πρῶτας συνεκάλεσεν εἰς τὸν κοιτῶνά του τοὺς αὐλικούς γελοιοποιούς, ἵνα τὸν διασκευάσωσιν. Ὁλόκληρος ἡ ἡμέρα διήλθεν ἐν τοιαύταις ἐλαφραῖς παιδαῖς καὶ περὶ τὴν ἐσπέρην παρεστέθη ἐν μίξ τῶν εὐρυχωροτέρων αἰθουσῶν πλουσία τράπεζα. Ἡ τράπεζα αὐτῆ εἶχε τὸ σχῆμα τοῦ Π. Εἰς τὴν ἄνω πλευρᾷ ἦσαν δύο ὀψηλότεραι ἔδραι, ἐπὶ τῶν ὀποιῶν θάρρος καὶ ὀπομονῆν· ἀλλὰ τὸ σοβαρὸν πρόσωπον τοῦ Μεσοποταμίτου δὲν ἠλλοῦτο· ἐφαίνετο τὸ πρόσωπον μαρμαρίνου ἀγάλματος.
— Μιχαῆλ, εἶπεν ὁ αὐτοκράτωρ πρὸς τὸν Στρομφόν, καταθέτων τὸν κενὸν αὐτοῦ κρατήρα ἐπὶ τῆς τραπέζης, εἶδες τὸν ὀρατῶν κῆπον, ὅστις κατέλαβε τὴν θέσιν τοῦ ἀκαθάρτου ἐκείνου ναυστάμμου ὅν ὀν ἐν τῇ ὑπερπέτρῃ ὑπὲρ τοῦ στόλου ζῆλον σου ἦθελες νὰ διατηρήσῃ;
— Εἶδον τὸν κῆπον, βασιλεῦ, ἀπήνησαν δ

ἔχων οὐστηγῶν τὴν ἀδελφὴν τῆς αὐτοκρατορῆς Ἐδφοροῦσῆς.
Τὸ πρόσωπον τοῦ ἄνακτος ἀπήνησαν ἀπὸ χαρᾶν ἢ Ἐδφοροῦσῆν τὸν ἀντίον ἦτο ὀχρὰ καὶ ἐφαίνετο καταβεβλημένη. Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἔρριπτα ἐλέμμα πρὸς τὸν παρακαθήμενον οὐστηγῶν τῆς καὶ κατόπιν προσέβλεπε τὸν Μεσοποταμίτην ὡς θέλουσα ἢ ἀντιλήσῃ παρ' αὐτῆ θάρρος καὶ ὀπομονῆν· ἀλλὰ τὸ σοβαρὸν πρόσωπον τοῦ Μεσοποταμίτου δὲν ἠλλοῦτο· ἐφαίνετο τὸ πρόσωπον μαρμαρίνου ἀγάλματος.
— Μιχαῆλ, εἶπεν ὁ αὐτοκράτωρ πρὸς τὸν Στρομφόν, καταθέτων τὸν κενὸν αὐτοῦ κρατήρα ἐπὶ τῆς τραπέζης, εἶδες τὸν ὀρατῶν κῆπον, ὅστις κατέλαβε τὴν θέσιν τοῦ ἀκαθάρτου ἐκείνου ναυστάμμου ὅν ὀν ἐν τῇ ὑπερπέτρῃ ὑπὲρ τοῦ στόλου ζῆλον σου ἦθελες νὰ διατηρήσῃ;
— Εἶδον τὸν κῆπον, βασιλεῦ, ἀπήνησαν δ

Στυμφνός, καὶ ἀκόμη λυπούμαι διὰ τὴν ἀπό-
λειαν τοῦ ναυστάθρου, ἂν καὶ δὲν δύναμαι νὰ
μὴ ὑπολογίσω ὅτι ὁ κῆπος εἶναι ὀρεινότερα τῆς
παραλίας διακόσμηται.

— Πῶς, Στυμφνέ; εἶπεν ὁ αὐτοκράτωρ μετὰ
ῥηϊδιότητος εἰρωνικῶς· λοπιῶσαι διὰ τὴν κατα-
θήσαν ἀρχήστου βλας καταστήματος; Ποία
ἴσαν τὰ πλοῖα, τὰ ἔχοντα ἀνάγκην τοῦ ναυστά-
μου ἐκεῖνου; Δὲν μοι ἐξηφράσθης πολλῶς,
ἀνδρῆτι ναύαρχε, ὅτι αἱ δέκα ἐλευσίαι καὶ σκα-
ληκόβρωτοι τριήρεις, αἱ ἀποτελοῦσαι τὸν ἕλον
στόλον σου, ἤδοντο ἄριστα νὰ ἐπισκευασθῶσιν
ἐκ τοῦ προαίρου εἰς τὰ μικρὰ ναυπηγεῖα τῆς
ἀσιατικῆς παραλίας;

— Νομίζω, ἀπήντησεν ὁ Στυμφνός, ὅτι εἶναι
καυρὸς νὰ σκεφθῶμαι περὶ ναυπηγῆσεως νέων
τριήρων.

— Νέων τριήρων; ἀνεφώνησεν ὁ Ἀλέξειος.
Τί λέγεις, Μιχαήλ; Διὰ νὰ ἴδω καταπίπτω
καὶ τὸ τελευταῖον δένδρον, τὸ κοσμοῦν τὴν πρω-
τεύουσάν μου; Νέων τριήρων, διὰ νὰ κατα-
στρίψωμαι καὶ τὸ τελευταῖον ὄσος; Ὡ! τοῦ
αὐτοῦ θεοῦ οὐδὲν οὐδέποτε θὰ ἀπιτρήσω! Ἡ
νομίσεις ὅτι τὸ δυστυχὲς δένδρον δὲν ἔχει ζωὴν
καὶ δὲν αἰσθάνεται τοῦ πελέκειος τὰς πληγὰς; ...
Ναί, καί, ἔνοσθε, Στυμφνέ, διὰτὶ ἐπιμένεις εἰς
τὴν ναυπήγησιν νέων πλοίων. Ἐκαστὸν νέον
πλοῖον εἶναι διὰ σὲ νέος σκοπὸς νὰ πληροῖς τὰ
χρηματοκοιτικὰ σου μὲ χρυσὰ καὶ ἀργυρὰ νομί-
σματα, καὶ ὅτι τὰ νομίσματα ταῦτα ἀγαθῆς ὑπερ
πάν ἄλλο ἐν τῇ κόσμῳ, τοῦτο εἶναι γνωστό-
τατον.

Ὁ Στυμφνός οὐδὲν ἀπήντησεν εἰς τοὺς προ-
σθητικῶς τοῦτους λόγους τοῦ αὐτοκράτορος καὶ
συνγέφυγον, ἀλλὰ προσπεισθεὶς ὅτι παρα-
τρῆεῖ τὸ πρὸ αὐτοῦ εὐρισκόμενον φαγητόν.

— Μεσοποταμίτη, εἶπε μετὰ θραυσίαν αἰω-
πὴν ὁ αὐτοκράτωρ· εἶσαι ἀνὴρ ὀλιγόλογος· σῆ-
μερον θμως οὐδὲ ἴνοιεις τὸ στόμα σου. Ἐνοῶ
ποῦ καλῶ, ὅτι ἡ φροντίς περὶ τῶν τοῦ κράτους
σ' ἀπασχολεῖ νυχθημέρον, ἀλλὰ γνωρίζεις συγ-
χρόνως πόσον ἀποστρέφεται πρόσωπα σκυθρωπὰ
καὶ σοβαρὰ.

— Βασιλεῦ, ἀπεκρίθη ὁ Μεσοποταμίτης
προσβλέπων ἀσαρκωμένην τὸν ἀπέναντι αὐτοῦ
καθήμενον αὐτοκράτορα· εὐτυχῆς ὁ ἄνθρωπος,
ὁ ἐν πάσῃ τοῦ βίου περιστάσει δυνάμενος νὰ
ῥηαι εὐθμος καὶ ἐδιδάχθη. Ἐγὼ δυστυχῶς
ἀνήκω εἰς τοὺς ἀνθρώπους ἐκεῖνους, οὗς σπανίω-
τατα, ἴνα μὴ εἶπω οὐδέποτε, ἐπισκέπτεται ἡ
εὐθυμία. Πρὸς τὰς φροντίδας μου καὶ ἀσχολίας
μου δὲν συμβιβάζεται πρόσωπον μειδιῶν.

— Κάθε τι εἰς τὸν καιρὸν του, παρετήρησεν
ὁ ἡγεμῶν. Ἐπὶ τοῦ ὁρόνου καθήμενος ἦ ἐν τῇ
συμβουλίῳ λαμβάνω καὶ ἐγὼ τὸ πρὸς τὰς περι-
στάσεις ἀπαιτούμενον ἄρα· ἀλλ' εὐρισκόμενος
ἐν συμφορῇ ἔνοσθε νὰ ἔχω παρακαθήμενῃ μοι
τὴν εὐθυμίαν, καὶ ἐπὶ τοῦ προσώπου τῶν συν-
δαιτομόνων μου ἔβλεπον ἐπιθυμῶ νὰ βλέπω τὴν
ὄψιν ἐκείνην ἀνανέκλασιν τοῦ οἴνου, ἥτις
γεννᾷ τὴν εὐθυμίαν. Βραχὺς εἶναι ὁ θῖος, Με-
σοποταμίτη, καὶ ἔχομεν ἀρκετὸν καιρὸν νὰ ἡμεθα
σοβαροὶ ἔταν κατακλιθῶμεν εἰς τὸν αἰώνιον ὕ-
πνον! — Ἄς ἔβλωσιν οἱ γελωτοποιοί, διέταξεν
αἰφνης ὁ Ἀλέξειος· ἔλεπον ὅτι εἶναι ἀνάγκη νὰ
προκαλέσωμαι πάλιν τὴν εὐθυμίαν, ἥτις, ὡς μὴ
ἴφρηναι, ἐκφράσθη ἐντελὸς ἀπὸ τῶν ἀνακτόρων
μου ἀπὸ νῦν χρόνου.

Ἡ Εὐφροσύνη καὶ ἔβλον τὸ δίδασγμα τοῦ
συμποσίου οὐδὲ λέξεν ἐπρόφρα· ὅτι θμως
ἤκουσε τὴν τελευταίαν τοῦ συζύγου τῆς διατα-
γῆν, ἐστὲν εὐθεῖα καὶ ἐρριψεν ἐπ' αὐτὸ
δέλεμα, ἐν τῷ ἀπεκινῶντο ἡ ἀπετήρησεν τῆς
καρῆς τῆς θλίψεως. Ἡ διαταγὴ τοῦ αὐτοκρά-
τορος ἐξετελέσθη ἐν τῷ ἄμα, καὶ οἱ αὐλικοὶ

γελωτοποιοὶ εἰσῆλθον πηδῶντες καὶ χορεύοντες
καὶ κατέλαβον ἀμέσως θέσιν παρὰ τὴν γρά-
πεζαν.

Ἐνεκλήχθησαν ὁ Ἀλέξειος ἰδὼν τοὺς τρεῖς
γελωτοποιούς του, οἵτινες μὲ δλην τὴν ἀταρα-
ξίαν των ἤρξαντο καταδορῶντες; τὰ προκί-
μενα φαγητῶ.

— Νομίζετε, τοῖς εἶπεν ὁ αὐτοκράτωρ, ὅτι
σῆς προσκαλέσωμαι ἐνταῦθα, μόνον διὰ νὰ ἔχω-
μεν τὴν εὐχαριστήσιν νὰ σῆς ἴδωμεν πρῶτοντας
καὶ πίνοντας;

— Ἀλέξιε, ἀπεκρίθη ὁ εἰς τῶν γελωτοποιῶν,
ὁ πλησιέστερος τοῦ ἡγεμῶνος καθήμενος· κενὸς
στόμαχος εἶναι κακὸς σὺμβουλος· ἂς εὐχαριστή-
σωμεν προηγουμένως τὸν στόμαχόν μας καὶ κα-
τόπιιν θλιέσωμεν.

— Πῶς, ἰωάννη; εἶπεν ὁ Ἀλέξειος· οὐ προ-
τιμῆς λοιπὸν τὸν στόμαχόν σου τοῦ αὐτοκράτο-
ρος καὶ κυρίου σου;

— Ὁ στόμαχός μου, ἀπήντησεν ὁ γελωτο-
ποιὸς χωρὶς νὰ διακρίψῃ τὸ φαγητόν του, εἶναι
τὸ εὐγενέστερον ὄργανόν μου, καὶ ὁ καλλίτερός
μου φίλος ἐπὶ τῆς γῆς. . . Μὴ σουφίγγης τὰς
ὄφρους σου! Μὴ μὲ παρεξηγήσῃ! Ἐάν τις σοὶ
εἴπῃ ὅτι σὲ ἀγαπᾷ καλλίτερον ἐαυτοῦ, γίνωσκε
ὅτι σὲ ἀγαπᾷ καὶ ὅτι ψεύδεται ἐλευσίως.

— Καὶ θμως πόσοι ἄνθρωποι μοὶ τὸ εἶπον
ἦδη! εἶπεν ὁ αὐτοκράτωρ.

— Πρὸ πάντων αὐτῶν ἀνῆλθες εἰς τὸν ὁρ-
νον — προσέθηκεν ὁ γελωτοποιός, διακόπτων.

— Εἴτως ἄνευρον τὴν παρελθούσαν νόκτεν,
Θεόδωρε; ἠρώτησεν ὁ Ἀλέξειος τὸν ἔξερτον γελ-
ωτοποιόν. Ἐχεις τὴν φήμην καλοῦ ὄνειροκρί-
του· ἂς ἴδωμεν ἂν δύνασαι νὰ ἐξηγήσῃς
τὸ ὄνειρόν σου;

— Χά! Χά! ἀνεφώνησεν ὁ γελωτοποιός·
εἶδον ὄνειρον καὶ πολὺ γελῶν μάστιχα. Φαν-
τάσθητι, Ἀλέξιε· σὲ εἶδον περιπατοῦντα ἐντὸς
ἡραίου κήπου μετὰ τοῦ Πάπα τῆς Ρώμης καὶ
συνδιαλεγόμενον μετ' αὐτοῦ φιλικώτατα.

— Καὶ εὐρισκαίς τοῦτο τέσον γελῶν; ἠρω-
τησεν ὁ Ἀλέξειος.

— Ὑπομονή, καὶ τὸ γελῶν ἔρχεται. Αἰφνης
ἀπεαυρόθης ὀλίγα θήματα ἀπὸ τοῦ πάπα, καὶ
τότε σῆς εἶδον ἀμφοτέρους διαπληκτιζομένους
διὰ τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν. Τίς ἐκ τῶν
δύο ἐνίκησεν, ἀγνοῶ, ἀλλ' ὀμολογῶ ὅτι οἱ δια-
πληκτιζομένοι οὗτοι μετὰ τὸν αὐτοκράτορα καὶ Πάπα
μὲ διασεκέδασαν πολὺ καὶ ὄταν ἐξύπνησα ἐγέβην
ἀκόμη.

— Καὶ ἡ ἐξηγήσις τοῦ ὄνειρου, Θεόδωρε;
— Τὴν ἐξηγήσιν ἠδύνατο νὰ σοὶ δώσῃ
μικρὸν παιδίον. Ἐλησμώνησας τὰς ἀμοιβαίας
φιλικὰς διαθεθεωσῆσαι καὶ τὰς ψυχικὰς διασχί-
σεις, ἂς ἀντηλλάξεται μετὰ τοῦ Πάπα; Ἡ ἐν
τῷ ὄνειρῳ πάλῃ σημαίνει ὅτι βλαί αἱ προσκά-
θειαι σῆς θὰ ναοαγῆσων καὶ ὅτι τὸ ἀμοιβαῖόν
σας μῖσος θὰ καταστῆ ἔτι ἀσπονδότερον ἢ ὅτι
ἦτο πρότερον.

— Εἶσαι μάντις κακῶν, Θεόδωρε.
— Ἐξηγήσε σὲ τὸ ὄνειρον κατ' ἀρῆσκειαν,
Ἀλέξιε, εἶπεν ὁ γελωτοποιὸς ὄψων τοὺς ἄμους·
ἐγὼ γνωρίζω βετι γνωρίζω. Σὺ θὰ ἐπιμένῃς
πάντοτε εἰς τὴν ὑπεροχὴν τῆς αὐτοκρατορικῆς
ἐξουσίας, διότι τοῦτο ἔγκεται καὶ ἐν τῇ συμφ-
ρονί σου. Ἐκεῖνος τοῦδαντίον, ὁ Πάπας, θὰ
βελήσῃ νὰ σὲ ὑπερεξῆσῃ κατὰ τὴν ἰσχύν, καὶ
ἐπὶ τῶν ἀντιθέτων τούτων καὶ ἀπεχουσῶν ἀπ' ἄλ-
λῆλων ὄδων οὐδέποτε, πιστεῦσαί με, θὰ συναν-
τηθῆτε.

— Ἰδέτε γελωτοποιόν, ὅστις θέλει νὰ ὑπα-
κριθῆ τὸν μάντιν! εἶπεν ὁ Ἀλέξειος μειδιῶν. —
Τώρα ἔρχεται ἡ σειρά σου, Μιχαήλ, προσέθηκεν
ὁ αὐτοκράτωρ ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν τρίτον
γελωτοποιόν, ὅστις ἐν τῇ μεταξὺ εἶχε κενώσει

τὸ πινάκιόν του καὶ παρετήρη μετ' ἡδονῆς τὴν
πλήρην ποτήριόν του, τὸ ὅποιον καὶ ἐκράτει εἰς
ἄμφω τῶν ὀφθαλμῶν του. Τί σκέπτεται παρα-
τηρῶν τὸν ἐν τῇ κρατηρίῳ σου οἶνον;

— Τί σκέπτομαι, ἀπεκρίθη ὁ ἐρωτηθεὶς ὡς
ἄνθρωπος, ὃν διακόπτουσιν ἀπὸ θαλαίας αἰφνης
— τί σκέπτομαι; Σκέπτομαι πόσον εὐχαρίστως
θὰ γαργαλιῶ ὁ οἶνος εὐτοὺς τὸν ὀρεινῶντων
ἀνδρῶν ἐκεῖνον, οἵτινες ἔρχονται μετ' ἄλλας
ἡμέρας πρὸς ἐπίσκεψίν σου. Γνωρίζω πολὺ
καλῶ, ὅτι οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι ἀγαπᾶται τὸν
οἶνον, καὶ συλλογίζομαι, ἂν αἱ οἰναποῆκαί σου
θὰ ῥηαι εἰς κατόστασιν νὰ τοὺς ὑποδεχθῶσιν
ἐκαίτως.

— Ἐνοεῖς τοὺς Σταυροφόρους; εἶπεν ὁ
Ἀλέξειος.

— Αὐτοὺς ἔνοσθε, ἀπήντησεν ὁ Μιχαήλ.
— Ὡ! πρὶν δοκιμάσῃσι τὸν οἶνον τοῦτον θὰ
πίωσιν ἀκόμη ἀρκετὸν θαλάσιον ὕδωρ, εἶπεν ὁ
αὐτοκράτωρ γελῶν.

— Κοιμῶσθ' ἡσυχῶς καὶ ἀμέριμνος, Ἀλέξιε,
εἶπεν ὁ γελωτοποιός· ἐν τοσούτῳ ἐκρούσων τὴν
Κέρκυραν, καὶ ἀπὸ Κερκύρας εἰς Κωνσταντινῶν
πολιν ὁ διάπλους δὲν εἶναι καὶ τόσον ἐκτετα-
μένους.

— Ἡεῦρε, Μιχαήλ, ποῦ κείται καὶ ἡ
Μαλέας; ἠρώτησεν ὁ αὐτοκράτωρ.

— Μὴ θαύσῃσαι εἰς τὸν Μαλέαν, Ἀλέξιε,
ἀπεκρίθη ὁ γελωτοποιός. Οἱ πονηροὶ ἐκείνη
Λατινοὶ ἔχουσιν εἰς τὴν διάθεσίν των μαγαζία,
δι' ὧν ἐξορκίζουσι καὶ αὐτὰ τὰ στοιχεῖα. Αἱ
τριήρεις τῆς Βενετίας διατελοῦσαι πρὸ ἐτῶν ῥῆ
ἐν φιλικαῖς σχέσεσι πρὸς τὸ σκυθρωπὸν ἀνακ-
τόριον.

— Πράγματι ἀμαρτία, παρετήρησεν ὁ αὐτο-
κράτωρ, ὅτι ὁ Μεσοποταμίτης ῥῆ ἔτι καὶ ἐν
μέγας ναύαρχος μου εἶναι ὁ Στυμφνός· θλῖς
θὰ σοὶ ἀπένειμον τὰ δύο ταῦτα ἀξιώματα.

— Καὶ θὰ εὐρισκοντο πολὺ καλλίτερον εἰς
τὰς χεῖράς μου ἢ εἰς τὰς χεῖρας, εἰς ἂς τὰ
ἐνεπιστεύθη, εἶπε ἔφηρος ὁ γελωτοποιός.
Εἰς τοὺς ἀναιδέεις τοῦτους λόγους τοῦ γελω-
τοποιοῦ ἀνεκλήχθησεν ὁ Στυμφνός· ὁ δὲ Μεσο-
ποταμίτης τῇ ἐρριψῆς θλιέμα ὄργηλον καὶ παρεφ-
νητικόν.

Ἡ αὐτοκράτειρα ἠγέρθη καὶ ἀνεχώρησε
παρακολουθουμένη ὑπὸ τῶν θεραπεινῶν αὐτῆς.
Ὁ δὲ Ἀλέξειος ἔμεινεν ἐν τῇ αἰθούσῃ, ὄψων
ἀκόμη νὰ διασεκέδασῃ μὲ τοὺς γελωτοποιούς
του. —
Ἡ νὸς ἦτο ἦδη προεχωρημένη, ὅτε εἰς τῶν
τὰ ἀνάκτορα φρουρούμενον σωματοφυλάκων εἰσῆλ-
θεν εἰς τὴν αἰθούσαν καὶ εἶπε τῷ Μεσοποταμίτῃ
ὀλίγας λέξεις εἰς τὸ ὄσ. Ὁ Μεσοποταμίτης
ὠχρίασε καὶ ἐγένετο ἔτι σοβαρότερος. Ὁ Ἀλέ-
ξειος παρατηρήσας τοῦτο εἶπε.

— Καὶ ἐνταῦθα ἀκόμη, ἐν τοῖς κλίμασι τῆς
εὐθυμίας καὶ τῆς διασεκέδασεως, δὲν σὲ ἀφίων
ῥηουγον, Μεσοποταμίτη;

— Βασιλεῦ, ἀπήντησεν αὐτοῦ σπουδαία μὴ
ἀνακινουμένη εἰδήσις. Ὁ στόλος τῶν Λατίνων,
ἀποπλευσῶν πρὸ τινων ἡμερῶν ἐκ Κερκύρας, ἔν-
θῃ ἦδη ἐν τῇ Προποντιδί διευθυνόμενος πρὸς
τὴν πρωτεύουσάν.

— Ἐρχονται οἱ Λατινοί;
— Ὁ σκοπὸς των φανεροῦται πλέον· ὁ κίν-
δυνος ἐπικείται καὶ πρέπει νὰ τὸν ἀποτρέψωμαι.

— Ἄλα λοιπὸν τὰ κατὰλληλα πρὸς τοῦτο
μέτρα, ἀνέκραξεν ὁ Ἀλέξειος. Ἐλπίζω ὅτι ἐν
τῷ ἀφῆσῃς ἡμᾶς ἐκτελειούμενος εἰς τὰς ληστρικὰς
ἐκείνας ὁρδὰς.

Ὁ ἀδύνατος ἡγεμῶν, θλιέπων ἐαυτὸν ἐν-
θεμένους εἰς ἀπειλητικὸν κίνδυνον, ἔστρεψεν ῥῆ
καὶ ἐζήτηε βοήθειαν, ἣν οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ τῷ
παράσῃ.

— Σὺ, Μεσοποταμίτη, ἔχεις εἰς τὴν διάθε-
σίν σου τὸν στρατὸν τῆς ἔφηρας, προσέθηκαν ὁ
αὐτοκράτωρ· σὺ δὲ, Στυμφνέ, εἶσαι ὁ ἀρχηγός
τοῦ στόλου. Σπουδάσα, λάβετε τὰ κατὰλληλα
μέτρα. Πρέπει νὰ δεξιόμενος εἰς τοὺς ξένους ὅτι
ἐνδεχόμεθα νὰ μᾶς ἐπιβάλωσι τὴν θέλησίν
των.

Οἱ συνδαιτυμένους ἀπῆλθον εἰς τὴν αἰθούσῃ
ἐν αἰσῆ, καὶ ἡ μεγάλη αἰθούσα εὐρέθη ὡς διὰ
μαγικῆς βῆθου κενὴ καὶ ἔρημος. Καὶ ὁ Ἀλέ-
ξιος ἀπεαυρόθης εἰς τὰ θαμνάτια του, ἀκολουθού-
μενος ὑπὸ δύο τῶν πιστοτέρων ἀξιωματικῶν,
ἀίνους τὸν συνῶδουον ἀνὰ πᾶν θῆμά του καὶ
τὴν νύκτα ἐβόλευτον ἐν τῇ παρακειμένῃ τοῦ
αὐτοκρατορικοῦ κοιτῶνος δωματίῳ.

Ἡ εἰδήσις τῆς προεγγήσεως τοῦ στόλου τῶν
Σταυροφόρων διεσεκέδασεν ἐν ῥοπή ὑφθαλμοῦ
πᾶσαν εὐθυμίαν παρὰ τῇ ἡγεμῶν. Μόνος ἐκά-
θητο ἦδη ἐν τῇ κοιτῶνι θεθυλιόμενος εἰς τὰς
αἰφῆς του. Ἐβλεπε τὴν ὕψησαν ἐπερχομένην
ἀμείλικτον κατ' αὐτόν, καὶ ὁ δειλὸς ἐκεῖνος
ἡγεμῶν ἔστρεψεν ἐκ τοῦ φόβου, ὡς μικρὸν καὶ
ἐπιθῆς παιδίον.

Τοιοῦτοι εἶναι πάντοτε οἱ ἄνθρωποι οἱ ἔχον-
τες ἀδύνατον χαρακτῆρα· ἀμερίμνος ἐν τῇ κόσμῳ
ῶντες ἀποδιδώκουσι σκέψεις θυσαστέους καὶ
ἀπάναν τοῦ κινδύνου ἀπόλλου πᾶσαν θέλησιν.
δὲν αἰσθάνονται ἐν ἐκαστοῖς τῶν ἰσθῶν ἐκείνην,
ἣ ἐμποδοῦσι τὸ θάρρος καὶ ἡ στερεὰ θέλησις.
Ἄψυχοι εἰς τὰς γνάμους των, ἀνίσχυροι καὶ
ἀσφραπέεις εἰς τὰς ἀποφάσεις των, ἀκολουθοῦσιν
ἄνευ τῶν παρασῶρον αὐτοῦς βεῖμα.

Ὁ Ἀλέξειος ἐκάθητο μόνος ἐν τῇ ὑπὸ μικρὰς
λαγνίας ὀμοιῶσως φωτισομένην κοιτῶνι. Τὸ ὄργον
τοῦ προσώπου του καὶ οἱ ἠμίκλειστοι καὶ ἀτε-
λεῖς αὐτοῦ ὀφθαλμοὶ ἐνέφανον βετι καὶ ὁ τελευ-
ταῖος τοῦ νόου τοῦ σκεπθῶν ἐκινδύνους νὰ σθεσθῇ.
Αἰφνης ἡ χεὶρ τοῦ διητυθῶνθῃ αὐτομάτως πρὸς
τὸ δεξιὸν αὐτοῦ γένυ καὶ τὸ πρόσωπόν του
παρεμορφώθη ὡς ὑπὸ τὴν ἐντύπωσιν σφοδρὰς
ἐληθῆδους.

— Ἄχ! ἀνέκραξε, πάλιν αὐτοὶ οἱ πόνοι οἱ
ἀφῆρηται!

Ὁ Ἀλέξειος ἔπαυσε πρὸ ἐτῶν ἦδη, ὡς εἶπο-
μεν, εἰς ἰσχυρὸς, ἥτις συνήθως κατὰ τὰ δύο
ἄρτια τέταρτα τῆς σελήνης τῇ ἐπρόφραει πόνοους
ἰσχυροὺς καὶ παροσμῶδες πορευτοῦ. Ἀμείλικτος
κατέσχευεν αὐτόν ἡ ἀνιλεῖς νόσος, ἥτις ἀπετί-
νετο καὶ ἔσον τὰ ἔτη παρήρχοντο. Ἀπὸ τινων
μηρῶν θμως οἱ πόνοι εἶχον ἐξελειφθῆ καὶ ὁ
αὐτοκράτωρ ἐνόμιζεν ἐαυτὸν ὡς ἐκ ὑσάματος
ἐτελεῖς ἀπῆλαγμένον τῆς νόσου, ὅτε τὴν νύκτα
μετὰ τὰ συμπίον εἶτε θνεκα τῆς παρατεταμέ-
νης εὐωγίας εἶτε θνεκα τοῦ ἀνακαινωθέντος αὐτῷ
αὐθαροῦ ἀγγέλλματος, αἱ ἀλλογόνες ἀπῆλθον σφο-
δρότερα παρὰ ποτε. Ὡς ὑπὸ πεπορακτωμένου
αἵθρου κινετούμενος περιστρέφεται ἐπὶ τοῦ ἀνα-
κλίντρον, ἔσφιγγε τὰς χεῖράς του καὶ τὸ γόνυ,
καὶ ἐτόγγυζεν ἐκ τοῦ πόνου ὡς παράφρων.

Οἱ δύο φύλακες ἀκούσαντες τὰς φωνὰς του
ἔσπευσαν εἰς τὸν κοιτῶνα καὶ εὗρον τὸν αὐτο-
κράτορα ἐν καταστάσει ἐλευσίῃ.

— Βασιλεῦ, εἶπεν ἀμέσως νὰ καλέ-
σωμεν τοὺς ἰατροὺς.

— Τοὺς ἰατροὺς; ἐψιθύρισεν ὁ Ἀλέξειος· καὶ
τί θὰ μὲ ἀφελῆσων οἱ ἰατροί;

— Εἰπέ, εἰπέ, βασιλεῦ, ἠρώτησεν οἱ δύο
αὐλικοί, τί ὀφειλομεν νὰ πράξωμεν;

— Ἄχ! ἀπαλλάξεται μὲ ἀπὸ τοὺς ἀφορητοὺς
τούτους πόνοους! ἐκράυγισεν ὁ Ἀλέξειος· Βοηθή-
σαί με! Τίς δύναται νὰ μὲ βοηθήσῃ; . . . Νὰ
τῷ δώσω τὰ ἀγαθὰ τοῦ κόσμου . . . νὰ τὸν κα-
ταπῆσω συναυτοκράτορά μου . . .

— Νὰ καλέσωμεν τὸν Ἰάκωβον Μέλισσον;
εἶπεν ὁ ἔξτερος τῶν αὐλικῶν — Ὁ Μέλισσος

εἶναι γέρον καὶ πολὺπαιρος ἰατρός, καὶ ἀσίποτε
σὲ παρεποίηθη, βασιλεῦ, καλλίτερον τῶν ἄλλων.
— Ὅχι, ὄχι, δὲν θέλω τὸν Μέλισσον, ἐστὲ-
ναξεν ὁ Ἀλέξιος — καὶ ὁ Μέλισσος εἶναι ὡς
οἱ ἄλλοι — Δὲν τὸν θέλω — δὲν τὸν θέλω!

Καὶ ἰσχυρότερα καθίσταντο αἱ ἐληθῆδους
καὶ φρικτότερον ἠλλοιοῦτο τὸ πρόσωπον τοῦ
πάσχοντος ἡγεμῶνος. Αἰφνης ἀναπήδησεν ἀπὸ
τοῦ ἀνακλίντρον, ἔλαβε αἰθρῶν αἰχμὴν δόρατος,
κειμένην ἐπὶ μικρὰς τραπέζης, καὶ διέταξε νὰ
πορακτώσωμαι αὐτῇ. Ὁ Ἀλέξιος εἶχε πρὸ
πολλοῦ συλλάβει τὴν ἰδέαν ὅτι πεπορακτωμένος
αἰθρῶς ἦτο ἡ μόνη θεραπεία, ἀλλὰ μέχρι τῆς
στιγμῆς ἐκείνης οὐδέποτε ἠθέλησεν νὰ μεταχει-
ρισθῆ τὸ μέσον τοῦτο θνεκα φόβου. Ἡθῆ θμως
οἱ πόνοι εἶχον καταστῆ τοσούτον ἀφορητοῦ, ὥστε
ἀσφάσαις καὶ τὸ ἔσχατον τοῦτο μέσον νὰ δοκι-
μάσῃ.

Τῷ ἔφερον τὴν πεπορακτωμένην αἰχμὴν, καὶ
ὁ Ἀλέξιος ἀπέθεσεν αὐτὴν μὲ τὴν τρέμουσαν
σποδῆν τῆς ἀπελπισίας ἐπὶ τοῦ νοσοῦντος ποδός.
Ἐστρεψε τὸ κρᾶς ἐπὶ τῇ προσεγγίσει τοῦ καινο-
τος αἰθῆρου καὶ ἡ φλόγῳσις κατηνύσθη· ἀλλὰ
τὸ μέσον οὐδαμῶς ἀφέλησε, καθῆτι μετ' ὀλίγας
στιγμᾶς οἱ πόνοι ἐπανῆλθον ὀρμηκώτεροι.

— Βοήθεια! βοήθεια! ἀνέκραξεν ὁ δυστυ-
χῆς . . . Δὲν ἀντέχω πλέον! βοήθεια . . . Ἄ!
ὁ θάνατος, ὁ θάνατος! . . .

Καὶ λιπόθυμος κατέπεσεν ὁ Ἀλέξιος ἐπὶ τοῦ
ἀνακλίντρον. Οἱ δύο αὐλικοὶ ἔσπευσαν τότε νὰ
καλέσωμεν τοὺς ἰατροὺς.

Καὶ ἦλθον ἀμέσως οἱ ἰατροὶ καὶ εὗρον τὸν
ἡγεμῶνα λιπόθυμον ἔτι· πρόβησαν δὲ εἰς περι-
έσασιν τῶν θαυμάτων πληγῶν του. Αἰπόθυμος
μετεκαμῶθη ὁ Ἀλέξιος εἰς τὴν κλίνην του, ἔνθα
ἔμεινεν ὑπὸ τὴν ἐπιτήρησιν τῶν προσοδραμῶντων
ἰατρῶν.

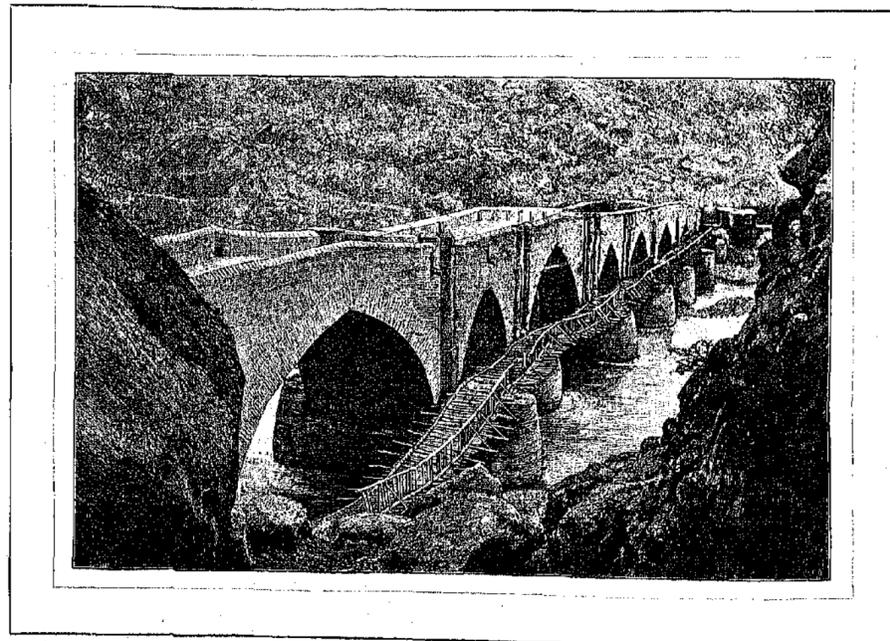
Ὡς ἀστραπὴ διεδόθη ἡ εἰδήσις τῆς αἰφνι-
δίας ταύτης προσβολῆς τῆς νόσου τοῦ αὐτο-
κράτορος

τήν θρείνην εκείνην θέαν άνεμος τσοσούτον σφοδρός, ώστε πολλάκις και ήσπον και ήπια άνανρέπει. Ο άνεμος ούτος πνέει τακτικώς κατά τήν εποχήν ταύτην του έτους, και έδει να φθάσωμεν πρό της μεσημβρίας εις τήν πλησιέστερον σταθμόν. Τούτο και έγινετο, και περί τού έσπέρας εδρέθημεν εν θέσει πλήρει άγρίας καλλονής. Πανταχόθεν ύψηλά, πετρώνη έρη, άνερχόμενα τάς δύο όχθας του ποταμού, και επί του ποταμού μακρά γέφυρα κλινώτατος, προς τήν όποιαν φέροι όδός εις άκρον επιπόνητος και καταφευγής. Η γέφυρα αύτη είναι μετά τήν γέφυραν της Ισπαχάνης ή μαγαλειότερα ήν είδον εν Περσίαι. Η γέφυρα στήριζεται επί λιθοκτιστων στερεών θεμελιών και έχει διατώ ύψους, υπό τούς όποιους ρέει ο ποταμός. Επί της έτέρας άκρας της γέφυρας ύπάρχει μικρόν τελωνιακόν κατάστημα, εν ήρ ύπεδλήθησαν αι άποσκευαί μας εις έξέτασιν. Η έξέτασις θμως δέν ήτο αίστηρά, διά περιηγούμεθα έχοντες ουστατικά του ήγεμόνος της χώρας προς τάς διαφόρους άρχάς. Κάμψαντες τόν μικρόν οικίσκον του τελωνοφόλακος ετρέθημεν μετ' όλίγον άντός μικράς χαριστάτης κοιλάδος, ήν διατρέχει έλικειοειδής ρέων ο θαυσιακός λεγόμενος ποταμός. Προς νότον υφαινται άπότομοι ασραι όρέων, ήν αι κορυφαί άγριακά έρριπτον θλέμματα προς τήν κοιλάδα. Ητο ήδη νός έτε άφίχθημεν εις τού χωρίον Γαντσά, όπου παραχωρήθη ήμίν όλόκληρον τού άνω πάτωμα του ταχυδρομικού καταστήματος. Ένταύθα έπεσκέψθησαν ή-

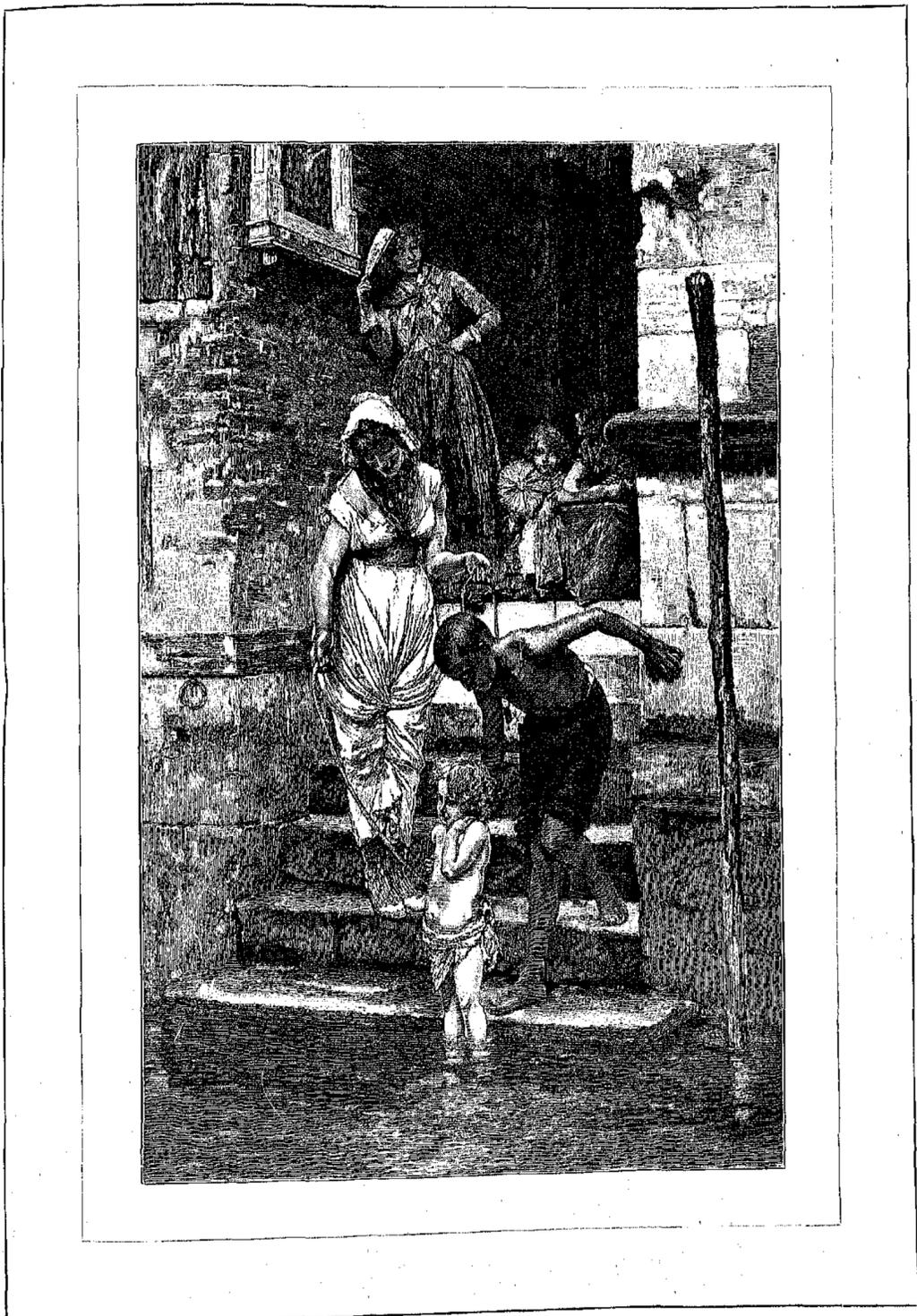

ΠΡΟ ΤΟΥ ΑΓΑΜΑΤΟΣ ΤΗΣ ΑΡΤΕΜΙΔΟΣ ΕΝ ΕΦΕΣΩ.

μας εδύς οι πρόκριτοι του χωρίου, άνθρωποι φιλήσοχοι και εδπροσφογοι, μεθ' άν επί πολύ συνδιέλεχθημεν περί διαφόρων πραγμάτων και ιδίως περί του Σάχη, εν πάτας δαίδοντο και ήγάπαν. Είς τών άνδρών τούτων διηγήθη ήμίν και τού έτις έπεισάδιον εκ του βίου του Πέρσου ήγεμόνος, όπερ άποδεικνύει τήν άκραν αύτου αγαθότητα. Ημέραν τινα ο Σάχης ύπνείων επί τού θρους Δεμαβένδα, εις έξ όρών έπιστασιν από της πρωτεύουσας, έκλανήθη και άπαχωρίσθη από της αναδείας του. Ο καιρός ήτο ήλιος, ή θέσις άγρια και έρημος. Αίφνης ο ήγεμών θλέπει έμπροσθεν του χωρικού, του όπολου τού φορημένου ζωών όλιούσαν είχε καταπαι. Προσεπάθει ο χωρικός διά φωνών και βοδδισμάτων να έγείρη τού ζωον, άλλ' εις μάτην. Ίδών δέ τόν Σάχη δν δέν έγνώριζε, προσέκαλεσεν αυτόν άποτόμως να τόν βοηθήσθ, ή ήγεμών έσπευσε να ύράμη εις θήθειαν, αλλά τσοσούτον άδειώς έφίρετο, ώστε ο χωρικός ήρξάτο επλήττων αυτόν. "Ελαυ και ού έξέκρινων, τήρ ειπεν, οτινες ούδέν άλλο γνωρίζουσιν, ώς ο Σάχη μας, ή να φονεύωσι τού ζωον." Η ήγεμών έκαμεν άσάτην άκρόμη άπείραν και κατήρρωσεν επί τέλει ν' άνορθώσθ τού ζωον μετά τού σφαιρίου του. Είτα δέ στραφει προς τόν χωρικόν, τήρ ειπεν. "Εγώ είμαι ο Σάχης ιδού λάθε τά σέπε αυτά χρουά νομίσματα, τά ήπία σοι χαρίζω άντι τών δύο ώτων σου, τά όποια έπρεπε να σοι έρωζώσω διά τόν άγενή σου τρέσει."

ΓΕΦΥΡΑ ΕΝ ΠΕΡΣΙΑΙ.

ΕΘΙΜΑ ΕΝ ΒΕΝΕΤΙΑΙ.

ΤΟ ΠΡΩΤΟΝ ΚΟΛΥΜΒΗΜΑ.

(Μετά εικόνας, βρα σελ. 283.)

ΕΝ τῷ προλαβόντι ἡμῶν τεύχει εἶπομεν ὅτι ἠθέλωμεν προσεγγῆσαι δημοσιόσους και...

ΤΟ ΑΝΑΚΤΟΡΟΝ ΤΩΝ ΜΕΓΙΣΤΑΝΩΝ.

Υπό Χρ. Παπαδοπούλου.

ΜΕΤΑΞΥ τῶν ἀρχαίων περικαλλῶν οἰκοδομῶν τῶν πάλαι ποτὲ περικοσμοσῶν...

Πρὸς ἀνατολὰς ὑπάρχει ἡ πόλις τῆς εἰσόδου φέρονται ἄνωθεν αὐτῆς τὸ σῶμα τῶν Ἀσσιανικῶν...

* Ὁρα Νερούτσου Βέη, ἱατροῦ, λεξιῶν Ἱερογλυφικῶν καὶ Δ. Μοσχονά, περιοδικῶν Μανέτων, περιέχον μεταφράσεις Ἱερογλυφικῶν σημάτων καὶ ἐπιγραφῶν...

πινάκων κομῶν κοσμημένων ποικίλοις χρώμασι, γράφοντα τὰ Μασσαλίχα, συμπλεγματικῶν πῶς ἐντὸς περιοχῆς τινος διὰ μονογραμ...

Πρὸς τὸ δυτικὸν μέρος τῆς εἰσόδου τῶν ἀνακτόρων τούτων ἀμφοτέρωθεν ἐκ δεξιῶν καὶ ἐξ ἐπιπέδου...

Ἄπαν τὸ ἔδαφος τοῦ γῆρου τῶν ἀνακτόρων ἐστὶν ὑπόκεινον ὑπάρχουσι δύο μέρη κακαλομημένα...

ΟΙ ΕΓΓΑΣΤΡΙΜΥΘΟΙ.

Μετά εικόνας, βρα σελ. 283.)

(Συνέχεια.)

ΟΙ ἐγγαστρίμυθοι διαιροῦνται κατὰ τὴν αἰδικότητα τῶν ἐν διαφόροις κατηγορίαις...

Σήμερον συγκρίναται βλέπομεν ἐγγαστρίμυθος μιμουμένους τὰς φωνὰς τῶν διαφόρων ζώων...

Ὁ ἄγγλος συγγραφεὺς Στιούαρτ διηγεῖται περὶ ἐγγαστρίμυθου τινός, ὅστις ἐμμεῖτο τὸν ὕθρονον τοῦ βορείου ἀνέμου...

κωμένον θυρῶν ἢ παραθύρων. Πολλάκις εἶδον, ἴδρι εὐ συγγραφεὺς οὗτος, τὸν ἐγγαστρίμυθον...

Μία τῶν εἰδικότητων ἐγγαστρίμυθων τινων εἶναι νὰ μιμῶνται, κεκρυμμένοι ὄντες ὑπὸθεν παραπετάσματος, συνδιαλέξαι πολλῶν ἀνθρώπων...

Πολλοὶ ἐγγαστρίμυθοι κάμνουσι ὁμιλοῦντα ἐκκενῶτα ἄφρα καὶ ζῶα εἰς τῶν ἐπιτηθεισῶν...

Πολλάκις ἐγγαστρίμυθοι συνδιαλέγονται ἐπὶ πολλῶν ὄρων μετὰ ἐυλίνας κούκλας, ἢν κρατοῦσιν...

Ὁ τῆσχη τῆς ἐγγαστρίμυθίας βασίζεται ἐν πρώτοις ἐπὶ φαινόμενον ἀκουστικῶν, ἐκ τῆς δυσκολίας...

ἐσφαλμένοι παρὰ τοῦ μὴ βλέποντος ἀκροατοῦ πρὸς μεγάλῃν τὴν ἀκροατικὴν διασκεδασίαν.

Ὁ μὲγάλη δυσκολία τοῦ ἐγγαστρίμυθου τοῦ ὁμιλοῦντος μετὰ τῆς κούκλας τοῦ εἶναι νὰ μὴ κινήσῃ...

Τὸ αὐτὸ δὲν συμβαίνει ὡς πρὸς τὰ σύμφωνα, τὴν ἀνάβρωσιν τῆς φωνῆς, διότι ἡ προφορά...

Τὰ σύμφωνα π, ε καὶ ἰδίως τὸ μ παρουσιάζουσι μεγαλειτέραν δυσκολίαν καὶ δύνανται τις εἶπειν...

Ἐπομένως ὁ ἐγγαστρίμυθος εἶναι ἐν ἀρχῇ μάλλον φανόμενον ἀκουστικῶν, θαυμάσιον δὲ διὰ τῆς...

Προσεβόμεν ἐπὶ τούτῳ ὅτι οἱ ἐγγαστρίμυθοι προσφέρουσι τὰς λέξεις πολλάκις ἀόριστος ὡς διὰ...

δένδρου, τῆς ἀνωτάτης θαμβίδος κλίμακος ἢ καὶ στέγης γαιωνικῆς οἰκίας.

Ὁ δισάκμος φυσιολόγος Richerand λέγει περὶ τοῦ ἄγγλου ἐγγαστρίμυθου Fitz-James: "Ὅλος ὁ...

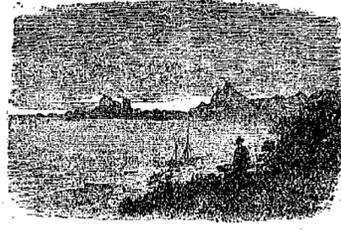
Ὅσον δὲ ἀφορᾷ εἰς τὴν ἀπαντομένην μετατόπισιν τῶν ὀργάνων πρὸς ἀπομίμησιν τῆς φωνῆς...

ΜΙΚΡΑ ΚΟΡΗ

Εἰκὼν Λέοντος Ἐβρῶ.

(Ὁρα σελ. 287.)

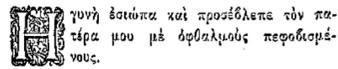
ΕΝ τοῖς ὁδοῖς, ἐν ταῖς πλατείαις, ἐν ταῖς δημοσίαις κήποις καὶ ἐκαστῇν θέσπῳ...

Εἰκὼν Λέοντος Ἐβρῶ διὰ τῆς μικρῆς ταύτης εἰκόνας.

ΤΟ ΔΣΜΑ ΤΟΥ ΙΟΥΝΙΟΥ.

Διήγημα εκ του Αγγλικού.

Γυνή δαιμόνια και προσέβλεπε τον πατέρα μου με θορυβικούς πεφοβομένους.

Πάντες άμείνομεν άνοι. Είχεν εις την συνειδήσιν της άνοχήν τινα μουσικήν; Ο άνακριτής μόνος έχαιρεν θαρ περισσότερο έδρασε την κυρίαν Πάροσθν τεταραγμένην και σιωπώσαν.

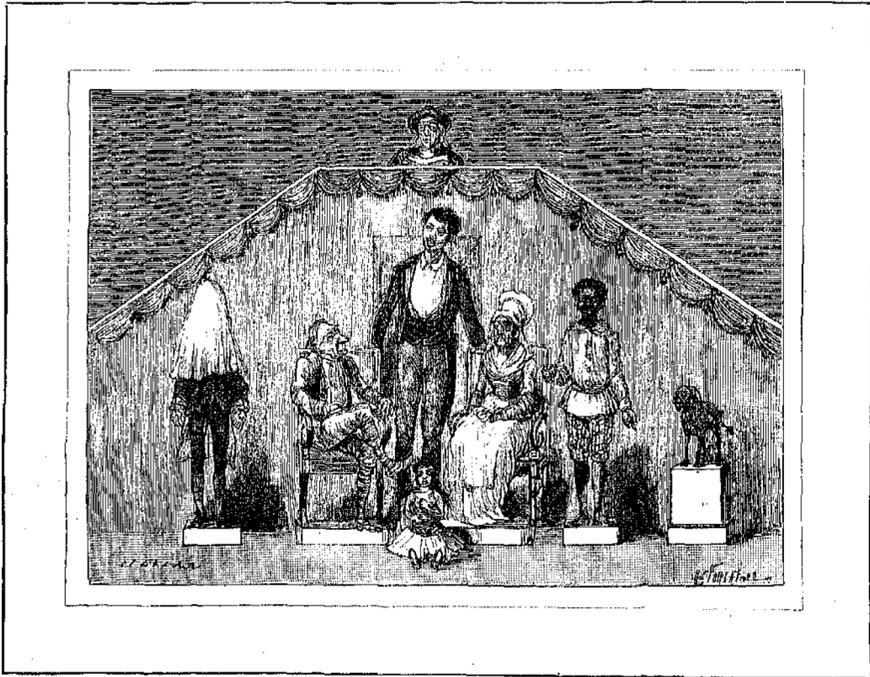
— Μάθετε, κυρία, ειπεν ο πατήρ μου, ότι εγώ δέν άπαύμαι. Έάν δέν άπαντήσαστε εις την γενομένην ύμίν έρώτησιν, νά ήσθε βαβαία ότι θά διέλθητε την νύκτα ταύτην έν τή φυλακή. Ητάρατε ότι ο άξιόλογος ούτος κύριος

τό έσπέρας ήτο μετά της θυγατρός της Μαρίας Άννης έν τή οικία, θε έκροσθη ή κώδων της έξω θύρας. Η Μαρία Άννη μετέβη ν άνοιξη και είδαν άνωθεν της τόν κύριον Ρέδγαιτ. Εισήλθεν ούτος χωρίς νά την παρατηρήσθ και διεθυόνη πρός τό δωμάτιον των κολιούρων. Η Κυρία Πάροσθ έπίσης τόν είδαν όμιλούντα πρός ένα των έργατών, όνοματι Βάρτελ. Όλιγον μετά ταύτα εισελθών ο Βάρτελ είπε πρός τόν Πάροσθν ν άνάψη τό άριόφωσ έν τοίς γραφείοις, διότι ο κ. Ρέδγαιτ έξήτει τι. Η Κυρία Πάροσθ είπεν εις τόν έργατήν ότι ο σύζυγός της ήτο άπόν και προσήλθεν ή ίδια δέν είδαν θμως τόν κύριον μεταβαίνοντα εις τό γραφείον, διότι ατή έπέστρεφεν εις την οικίαν της. Άλλά μετ' όλιγον ήλθε πάλιν ο Βάρτελ και τή είπε

μου, και έφαινετο ως λέγων ατή: "Δι' ήλιου σου σκοπούς προσπαθείς νά με κατατρέφης!" Και ο πατήρ μου προσέβλεπε τόν Στάμφορντ, και έφαινετο λέγων ατή: "Θά αέ άνακαλόφω!"

Και ή πτωχή μου καρδια έπαλλε σφοδρώς. Οι δύο άνδρες υποβλέπονται δια τίς άμεις άπ περιμένοναι νά γείνη πλειότερον φως έν τή μυστηριώδει ταύτ ή υποθέσει; Έγώ θά περιμείνω μεθ' ύπομονής.

Η Κυρία Πάροσθ ήρνήθη νά άπιστήσθ ει Δέσφην. Ηκούσα ότι παρομοιάζει άσπύτην πρός τήν Ίωάνναν Δ' Άρκ, άλλ' ούδεις έννοεί τή όμοιότητα. Λέγει και έπαναλαμβάνει ότι ή λέσχη και οι άσπύτοι του συζύγου της είναι οι πρόβνοι της δυστυχίας της.

ΟΙ ΕΓΓΑΣΤΡΙΜΥΘΟΙ.

είναι ύπάλληλος της άστυνομίας, και ότι χθές τό έσπέρας συνέβη κλοπή ένταύθα; Έλάθετε τάς κλείς από τό έρμάριον χθές την νύκτα έν ή ο σύζυγός σας ήτο άπόν;

Η Κυρία Πάροσθ άπέμαζε ταχέως τά δάκρυά της και με τόνον φωνής, όν θεθαίως πολ- λάκις ήκουσαν ο δυστυχής ατής σύζυγος, είπεν: — Ηεάροστε, ότι εγώ έλαβα τάς κλείδας, άλλως πώς θά τάς είχατε; Συνομώσατε μήπως, ίνα έμβάλλετε έμέ και την οικογένειάν μου εις θέσιν δσοάραστον; Κ' έν τσοούτω ο Πάροσθς ήτο συμβατήτης σας!

Τό δεύτερον μέρος της άπαντήσεως ούδεις ήκουσε, διότι τό πρώτον κατέπληξε πάντας. — Τι έννοείσθε; έξηγηθήτε! άνέκρατον ο πατήρ μου έν όργή.

Παρήλθε καιρός άριστός πριν ή μάθωμεν παρά της κυρίας Πάροσθν τί ήθελε νά είπη, διότι ή όμιλία της ήτο άναμειγμένη με δάκρυα και με την συγχίν επανάλησιν της λέξεως "φυλακή".

Η κατάθεσίς της ήτο ή έξης: Εις τάς 9

ν άνοιξη την θύραν. Έκράτει δέμα εκ φοιόχρου χάρτου εις την χείρα, τό όποιον είπεν ότι πρέπει νά παραδώσθ εις τόν κ. Ρέδγαιτ, όστις έπεριπάτει έξωθεν της θύρας. Ο Βάρτελ προσέθηνεν ότι δέν θά ήναι επί πολύ άπόν, και ότι ο θορυρός θά τή άνοιξη την θύραν. Η Κυρία Πάροσθ μετέβη κατόπιν εις τό γραφείον, έσθεσε τάς λυχνίας και έκαλείδωσα την θύραν πάλιν. Τά πάντα ήσαν έν τή γραφείω άνέπαφα, καθ' έσον ήδονήθη έν έδρ.

— Ποϋ κατοικεί ο Βάρτελ; ήρώτησεν ο πατήρ μου.

— Κατοικεί με τόν Τίφην, τόν άμαξηλάτην, άπήνησεν ή κυρία Πάροσθ.

— Καλέσατέ τον, διάταξεν ο πατήρ μου.

Ο άπισταλμένος επανελθών είπεν ότι ο Βάρτελ δέν έφάνη έν τή κατοικία του από της 6 ώρας της έσπέρας.

Κατόπιν άνεκρήθη ή Μαρία Άννη, ήτις έπεθεθαίωσαν όσα είπεν ο Τάπλερ. Λέγει έν θύναται παρετήρησα τόν Στάμφορντ, όστις έκράτει τό βλέμμα του προσηλωμένον επί του πατρός

Έκ του ήμερολογίου άστυνομικού ύπάλληλου από Έβουάρδου Βίλλη.

Α.

Άπριλίου 4. — Η ύπόθεσις ατή της κλοπής έν τή γραφείω του Ρέδγαιτ είναι ύπόθεσις λίαν σπουδαία και ένδιαφέρουσα, άλλά κάλλιστε γνωρίζω ότι δέν θά ήμαι εγώ ο μέλλον τί διεκπεραιώσω ατήν. Τό πρώτο άπεσάλη έκεί ο Τάπλερ, έτε δέ εγώ ένεφανίσθην εις τό γραφείον της άστυνομίας, ο προϊστάμενός μου Πά- θουρν μοι είπε: "Βίλλη, ίδού ύπόθεσις άπ όψης ήτις ύποθέτω ότι θά σ' ένδιαφέρη. πρόκειται περί κλοπής χιλίων λιρών και πλέον."

Επρόκειτο νά μεταβώ εις τό κατάστημα του Ρέδγαιτ εις τάς 4 μ. μ. Πριν ή άπέλθω, ο Τάπλερ μοι είπε:

— Θά ήδονάμην νά θέσω την χείρά μου επί τό διακροθέσαντος την κλοπήν.

Τοιοϋτος είναι ο Τάπλερ. Λέγει έν θύναται νά επιθέσθ την χείρα επί του κλέπτου, και άντ' αούτο επιθέσει ατήν επί του πρώτου

χθόνος μεθ' οϋ σνομιλεί. Μισώ τούς άνθρώπους, ότινες μ' έγγίζουσιν όσάκις συνδιαλέγονται μεθ' έμού.

Επανελθών έκ του καταστήματος του Ρέδγαιτ ήρώτησα τόν Τάπλερ τίνα ύποθέτει τόν κλέπτην.

— Α ύποψία μου, μοι άπήνησε, στρέφεται πρός ένα μικρόν ύπάλληλον του έξωτερικού γραφείου, όνοματι Πρέκτερ.

Οι πόσον έγάλασα! Ο Τάπλερ δέ άρίσθη. Υπάρχουν άνθρωποι επιεικούντες χαρακτήρα, και ο χαρακτήρ των είναι πάντοτε επί κακού.

Νομίζω ότι έννοώ την ύπόθεσιν, άλλ' είμαι πολύ περίεργος νά μάθω πώς άνήρ, οίος ο Ρέδγαιτ, θάναται νά έσχεριζέται ότι δέν εκλεψαν. Υποθέτω ότι αι χιλιαί λίραι κατετέθησαν του άσφαλώς. Είναι έκ των συνήθων παγηθίων τούτο.

Κατ' άρχάς ύποπτεθών τόν Νεθισώνα είναι άνήρ νέος και άειδής, άλλά τί σημαίνει τό κάλλος όπου έσχεριζέται; Άνεκάλυφα έγγραφα μέγιστα διαπραχθέντα υπό εισδεσάτων άνθρώπων. Ησαν και ύπο άρταία δεσποινίδας έν τή γραφείω; ήμα είναι ή θυγάτηρ του Ρέδγαιτ, ή δέ έτέρα ή άδελφή του Νεθισώνας. Περ' ένός πράγματος είμαι σκεδόν έβέβαιος, του έξης: ότι ή δεσποινίη Ρέδγαιτ και ο νέος Νεθισών αγαπώνται άμοιβαίως. Υποθέτω ότι αι δύο δεσποινίδας ούδέν γινώσκουσι περί του παιγιδίου, και ότι είναι παπεισμένοι ότι συνέβη πράγματι κλοπή. Τοιϋτο ένήσα έκ της όλης συμπεριφοράς των.

Η πρώτη μου εντύπωσις ήτο ότι ο Νεθισών εκλεψε τά χρήματα. συνδιελόγην μετά του Ρέδγαιτ, όστις με ύποστηρίξεν εις την γνώμην μου ταύτην. Τι καλές ήθελοίς είναι! ούδεις θά ήδονατο νά ύποκριθί ή φουσιώτερον.

Η δεσποινίη Ρέδγαιτ ήτο εις έκρη τεταραγμένη είναι ουδεδέσάτη, άλλά και ζωηρά πολύ, και άνά πάντων στιγμών έφοβούμην μή μ' εδλο- γισθ αίφνης διά της άριστεράς της χείρας, διότι έβλεπε, φαίνεται, ότι τά πράγματα δέν έδαινον πολύ αίσιας διά τόν νέον και διά παντός τρόπου έχθρι νά τόν ύπερασπισθί. Καλλίστερον ν άναφέρω φουσιά τίνα προσόντα ατής: είναι ύψηλή, ισχνή, και λίαν χυρλώσα. Έχει χυρσθή κόμην πυκνοτάτην, καλήν όψιν, άλλ' ούχι άχράν- ήμικας ως είκασιν έτών. Η άλλη δεσποινίς είναι νεώτερα ατής, και ούχι τόσο ύψηλή. Αβτη θεθαίως δέν ένέχεται εις την σσομοισιν, διότι τό πρόσωπόν της προέδιδε μεγάλην άνησυχίαν διά τόν άδελφόν της.

Δέν ήδονάμην νά κρατήσω τόν γέλωτα, όταν άνεκρήσα την Κυρίαν Πάροσθν. Η Κυρία αβτη ήτο άποΰσα βλην την ήμέραν, και έθεθαίωσαν έν ο Ρέδγαιτ ήτο ο μόνος άνθρωπος, όστις εισήλθεν εις τό γραφείον χθές την νύκτα άφ' οϋ άνεχώρησαν οι ύπάλληλοι.

Τό κατ' έμέ τό πράγμα είναι καθαρόν, τό κατάστημα του Ρέδγαιτ δέν άδριανεται "εις κάλο νερό", και προτοιμάζεται εις τώσις αούτθ. Τά κλεπέντα έβθεν χρήματα θά χρησιμοποιώσιν εις την έρσοπάθειαν του Ρέδγαιτ και του Νεθισώνας. Ίσως έργασθαι κάλλιστον μετά την

χρησκόπιαν των ή πρότερον. Φαίνεται ότι αούτο είναι τό άσστημα των μερών τούτων.

Β.

Άπριλίου 5. — Η ύπόθεσις της κλοπής δέν θ' άποβή τόσο άγνος δι' έμέ, όσον έν άρχή ύπέβατον. Σήμερον τό πρώι έμαθον ότι εις έμέ

Γ.

σήμερον, οι άνθρωποι όλοι χαιρόσι φήμην έντί- μων άνθρώπων, την δεσποινίδα Ρέδγαιτ ύπο- λήπτουται όλοι, οι δέ έργάται την λατρεόσαι- τινές αούτων ένθυμούνται και την μητέρα της, ήτις έπίσης έπροσάτετε τούς πτωχούς και δυστυχείς.

Η ΜΙΚΡΑ ΚΟΡΗ.

Άπριλίου 6. — Ο θορυρός Βάρτελ δέν άνεκρήθη είσέτι σήμερον την πρώϊαν μετέβην εις άναζήτησίν του. Ο συγκάτοικος αούτο Τίφης, ο άμαξηλάτης, δέν ήτο έν τή οικία, άλλά ή σύζυγός του, ήτις μοι είπε μόνον ότι ο Βάρτελ τή έφείλει δύο σελίνια και μίαν πένναν. Η γυνή αούτη έχει έν νέα τέκνα και περιποιείτο τά τρία μικρότερα θε εγώ εισήλθον. Μοι είπεν ότι δέν ένθυμείται από πόσου χρόνου ο Βάρτελ κατοικεί παρ' αούτθ, ούδέ ήθεόρει πόθεν είναι, ούδέ αν έλαβέ ποτε έπιστολήν τίνα: άλλά τούτο μόνον γνωρίζει, ότι τή έφείλει δύο σελίνια και μίαν πένναν. Την ήρώτησα, αν ο Βάρτελ άναχωρήσας έφρασε τι έν τή οικία: εις την έρώτησιν ταύτην έφανη παραθαίσα και άπήνησεν ότι νομι- ζει ότι ούδέν άφρασε. Τή είπον τότε νά προσέχη κάλλιστον εις τάς έρω- τήσεις μου, και την ήρώτησα πάλιν: — Τις έστειλεν ένταύθα τόν Βάρτελ;

— Ο κ. Πάροσθς, μοι άπήνησε, είναι κάλλιστος άνθρωπος, άλλά όλιγον ιδιότροπος.

Την κυρίαν Πάροσθν είδον έν τή έργασταίω, και την έδρον εις άκρον ήγανακτισμένην, άλλ' ούδέν άπήνησεν εις τάς έρωτήσεις μου. Ο Πάροσθς είναι άνθρωπος κυμικώτατος και φαίνεται ότι ο φρόδος τήν διατέρασε την κεφαλήν. Έχει πλήρη πεπώθησιν εις την αούτην του και λέγει ότι ο Ρέδγαιτ μετέβη εις τό έργασταίωσιν την προλαβούσαν νύκτα. Έχει άσάτωσις πλήρη πεπώθησιν εις τόν Ρέδγαιτ και λέγει ότι την παρελθούσαν νύκτα δέν έσχηλε της οικίας του. Τι νά χάμω με τοιούτου άνθρωπον, οίος ο Πάροσθς; Έπρωτίμωσιν νά ύποπτευθώ άμφοτέροσς ή νά πιστώσω εις τούς λόγους του.

— Ποϋ είναι ο Βάρτελ; ήρώτησα. Βραδέως έοσιον ο Πάροσθς την κεφαλήν και άπεκρήθη:

— Ο Βάρτελ είναι ζών και όλω καταλόγιτος.

— Πόθεν ήλθεν ο Βάρτελ; ήρώτησα πάλιν. — Λέγει ότι έγεννήθη έν Σβαρφτώϊν, άπεκρήθη ο Πάροσθς, και λέγει ότι ειργάσθη άλλοτε έν Μάγχεστρίτς. άλλ' ίσως έλα είναι ψέδρη.

Ο Τίφης ήτο έν τή σταύλω, όπου και μετέβην. Είναι άνήρ μικρόσωμος, "στραβοόδης", φιλήσυχος άλλ' ευπιστος εις άκρον. Καθ' ήν στιγμήν εισήλθον, ώμίλει πρός φαίχρον φορο- δαν, κεκαλυμμένην διά χονδρής δελάντας.

— Ποϋ ήσαστε, ήρνή τή έλεγε. πατέ δέν θά ήσαι κάλλιστερον, και τοϋτο μ' εδχαριστεί, διότι τό έλογο, τό όποιον μεταχειρίζομαι, δέν έξίσει τίποτε.

Ο Τίφης έξήλθε μεθ' έμού, άλλ' έπρο- είμα νά όμιλή περί των ήπων του ή περί Βάρτελ.

άνατίθεται ή διεξαγωγή αούτης. Ο Τίθουρν λέγει ότι αγαπώ τούς συμπερασμούς, και ότι πρέπει νά προσέχω πολύ, διότι δέκα έπιτυχία ούδέν σημαίνουσιν άπέναντι μιός άποτυχίας.

Πλήγν ως ύποθέσωμεν ότι έγένετο πραγματική κλοπή: εις ο διαπάρεσις αούτης; Άνθρωπος του γραφείου; Έάν τούτο, μή ο κλέπτης είναι ο νέος Νεθισών; Η κλαδομηριζούσα κυρία Πάροσθν ύπεκρίνετο μήπως την σφοδράν άγανάκτησίν της; Εδκόλον είναι νά είπη τις ότι ο κύριος ήτο έκεί, έν ή δέν ήτο.

Άδριον θά έξετάσω τό πράγμα έμβριθέστερον, πρέπει νά μάθω περισσότερο περί Πάροσθν και της αούτρου του, πρέπει νά πληροφορηθώ ποϋ ήσαν ο Ρέδγαιτ και ο Πάροσθν την νύκτα της 3, ότι έγένετο ή κλοπή. Οσον ήδονήθην νά μάθω

— Η κυρία Τίφη, ειπε, στενοχωρείται διότι τη χρεωστέει δύο σελίνια και μίαν πένναν, και δέν θέλω νά δώσω δι' άνθρωπον, ο οποίος κάμνει τιαυτά πράγματα. Ήξευρες, κύριε, δτι έχομεν παιδιά, και είναι δύσκολον νά τὰ θρέψω τις εις μιστούς τους δυσκόλους καιρούς. Δύο σελίνια και μία πέννα είναι χρήματα.

— Πόθεν ήλθεν ο Βάρτελ; ήρώτησα.
— Ο Βάρτελ δέν είναι έμιλητικός, άπήντησεν ο Τίφης· έμιλει μόνον όταν θέλη νά δανεισθῆ χρήματα, αλλά νομίζω δτι έζησεν εις Μαγκαστρίαν και εις άλλην πόλιν. Χρεωστέει και εκεί χρήματα, ως και εδώ.

— Ήξευρες ποίον ονομαστέον επισκέπεται;
— Νομίζω δτι πηγαίνει εις τό ονομαστέον, τό όποιον είναι εις τόν δρόμον της άγοράς· έγω όμως ποτέ δέν τόν συνώδεσσα εκει. Όταν έχρησις δύο ή τρία παιδιά δέν φθάσουν τά χρήματα διά τό ονομαστέον.

Ο Τίφης δέν ειχεν άλλο τι νά μοι είπη και θείαζετο νά μεταβῆ εις τόν σταύλον νά συνδιαλεχθῆ άλλων άκόμη μέ τήν φοράδαν του πριν ή εξέλθῃ μέ τήν άμαξάν. Έγω τόν άφρα και μετέβην πρός τόν κύριόν του.

Έβρον τόν Ρέδγαϊτ έν κακίστη διαθέσει. Τῷ είπον δτι ή υπόθεσις ειχεν άνατεθῆ εις έμέ, άλλ' δτι ούδέν ήθουάμη νά ένεργήσω πριν ή έξετάσω τά πάντα.

— Πώς έξηγήτες, ήρώτησα, δτι ή Κυρία Πάρσθη ειπεν δτι μετέβητε τήν παρελθούσαν νύκτα εις τό γρασιόν;

— Τούτο έμβάλλει και έμέ εις άμηχανίαν, μοι άπήντησε μετά δέμηματος προδίδοντος άνησυχίαν.

— Με συγχωρείτε, είπον έγω πάλιν, αλλά θέλετε νά μοι είπητε τί έλασε καθ' ήν ώραν ή Κυρία Πάρσθη είπεν δτι μετέβητε εις τό γρασιόν;

— Ύμεις εκτελείτε τό καθήκόν σας, μοι άπεκρίθη· άλλ' αϊ έρωτήσεις σας νομίζω δτι δέν έχουσι αγέννη πρός τήν υπόθεσιν. Ήμην έν τ' άμαξίω μου, έν τῷ οικόμῳ μου.

— Ήσαν τά άλλα μέλη της οικογενείας σας μεθ' ύμών; ήρώτησα.

— Όχι, ήμην μόνος· είχον νά κάμω ύπολογισμούς τινάς διά μίαν παραγγελίαν του έσωτερικού, ότινας με άπαργύδωσαν επί τρεΐς και τέσσαρας ώρας.

— Νομίζετε άκόμη δτι ο νέος Νεδισών είναι ο κλέπτης; ήρώτησα μετά μικράν ουσίην.
— Άνεοκρίτησεν εις τήν έρώτησιν ταύτην και μοι άπήντησε με φωνήν άγρίαν·

— Ούδέν συνέβη, τό όποιον καθιστά τό πράγμα άδύνατον. Η άνόητος γυνή και ή κόρη της έφάνησαν ύπαινωτόμεναι δτι έγω είμαι ο διαπράξας τήν κλοπήν· πλὴν τούτου είναι θλιωσ παράλογον.

— Έχετε άδελφόν, όστις σάς βοιούζει εις τό πρόσωπον;

— Δέν έχω άδελφόν, μοι άπήντησε, και μοι διηγήθη πώς έμεινεν όρφανός έν παιδικῇ ηλικίᾳ.
— Καλλίτερον, είπον έγω παρατηρών προσεκτικώς τόν Ρέδγαϊτ, καλλίτερον νά αναζητήσω τόν Βάρτελ· αυτόν δέν είδον άκόμη, και παρ' αὐτό έως κάθωμεν τήν αλήθειαν.

Τό πρόσωπον του Ρέδγαϊτ δέν ήλλοιούθη ποσώς.

— Νομίζω, είπεν, δτι ο Βάρτελ από τινος κάμνει πολλὰ άπουσίαις.

— Γνωρίζετε τί περί αὐτου; ήρώτησα μέ βρος έμφαντον άδαιοφροσίαν.

— Ούδέν· πρό τινων έβδομάδων είχόμεν άνάγκην ύρωροῦ, και τόν εκάλεσα παρ' έμοῦ. Μοι είπεν δτι ήτο ύρωροῦς έν τινι έργαστασίῳ έν Μαγκαστρίᾳ. Συνήθως δέν λαμβάνομεν πολ-

λὸς πληροφορίας περί ανθρώπων, ών ή ύπηρεσία είναι έν τῇ αλήτῃ και τῇ αλλοθέρᾳ.

— Πρέπει νά εύρω τόν Βάρτελ, είπον πάλιν· άλλως δέν θά προχωρήσωμεν πολὸν εις τήν υπόθεσιν ταύτην.

— Άμφισβάλω, είπεν ο Ρέδγαϊτ, έν ο άνθρωπος θά δυνθῆ ν' άπαντήσῃ εις τὰς έρωτήσεις σας. "ΕΙ αὐτῇ ή δυστυχής υπόθεσις με λυπεῖ μέχρι θανάτου!

Ο Ράλφ Ρέδγαϊτ είναι άνήρ κράσως ισχυρῶς και ως πενήτησεν εις τὰς ηλικίας· ή στάσις του είναι εύθελια· ή κόρη του ύπόλευκος αλλά πυκνή· τό πρόσωπόν του είναι ένταλαῖς έθουριμένον· δευθαλμοῦς έχει καταναχρόρους, δίνα μεγάλην και παρείας πλατείαν.

— Γνωρίζετε, ήρώτησα έγώ, άνθρωπον, όστις νά σάς βοιούζει;

— Ούδένα, μοι άπήντησεν.
(Έπειτα συνέχισα.)

ΑΙ ΕΠΙ ΤΗ ΕΝΗΛΙΚΙΣΕΙ ΤΟΥ ΔΙΑΔΟΧΟΥ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΕΟΡΤΑΙ.

Έλληνισμός εόρτασε τήν 1/13 Δεκεμβρίου 1886 εορτήν πανηγυρικῇν επί τῇ ενηλικίῳσι του διαδόχου τῷ Έλληνικῷ θρόνῳ, βασιλοπάδοις Κωνσταντίνου. Έπόμενον ήτο δτι προεταχούσης της πρωτεύουσας τῷ Έλληνικῷ βασιλείῳ, δλοι αϊ Έλληνικαί κοινότητες και παροικιαί ήθελον σπασοῖαι νά τελέσωσιν επισήμως τιαυτήν εορτήν. Έκ τῶν διαφόρων τελεγραφημάτων έμάρθωμεν δτι έν Αθήναις ή εορτή έπανηγυρίσθη μετά πλείστον όσου ένθουσιασμοῦ και έν άκρα τάξει και αγαλλιείας του λαοῦ.

Έν Λειψία ή μικρά Έλληνική παροικία έτέλεσε τήν 11 πρ. μ. ώραν δευλογίαν έν τῷ θρωδοξίῳ ναρῷ του Αγίου Γεωργίου, καθ' ήν ο ασθεαστός Αρχιμανδρίτης κ. Κωνσταντίνος Καλοζώμης άπήγγειλε λόγον κατάλληλον τῇ εορτῃ καταδείξας τήν μεγάλην σημασίαν της ήμερας. Ο Ναός ήτο κεκοσμημένος δι' άνθων τῇ φροντίδι του Προέδρου της Έλλάδος, Κυρίου Φωκίανος Ναούμ, όστις και παρευρίκατο μεθ' άπάντων τῶν ένταθα Έλλήνων. Τήν έσπεραν δέ οί Έλληνες σπουδασταί συνήλθον έν κοινῷ συμποσίῳ, καθ' ο έξεφωνήθησαν διάφοροι λόγοι άφορώντες εις τήν εορτήν της ήμερας.

Έπειδή εδράθωνε κατά σύμπτωσιν επί τρεΐς ήμέρας ένεκεν άσθενείας του κυριωτέρου τῶν στοιχειοθετῶν ή εκδοσις του παρόντος του "Εσπερου" τεύχους, είμαθα εις θέσιν ν' αναφέρωμεν τίνα και περί της έν Μαγκαστρίᾳ γενωμένης εορτης, τά όποια άπέσταλιν ήμῖν εκάθεν έγκριτος φίλος. "Τήν Κυριακήν, 12 τρέχ, έψάλλῃ μεγάλη δοκολογία εις τήν Έλληνικὴν εκκλησίαν, εις ήν προσεκληθῆ και τό προσεκινδύσασμα. Ουδέποτε άλλοτε γέγονε τιαυτή πανηγυρις εις τήν Έλληνικὴν κοινότητα Μαγκαστρίας και ούδέποτε έτιμήθη τόσο επισήμως ή Έκκλησία μας, όσον εις τήν περίστασιν ταύτην. Είναι θμως και αληθές, δτι άπαντες οί Έλληνες της Μαγκαστρίας έν πνεύματι άδελφότητος προσήλθον εις τήν τελετήν. Τήν Δευτέραν, 1/13 Δεκεμβρίου ο πρόεδρος της Έλλάδος κύριος Σωτήριος Χατζόπουλος προσεκάλεσεν έν τῇ λαμπροστολιστῃ αὐτοῦ οίκῳ τό προεκινδύσασμα, τους δημάρχους Μαγκαστρίας και Salford, αντιπροσώπους τινάς του τόπου, τους θουλαγῆς ΚΚ. Howldworth, Hardeastle και Howorth, και

πρότανιν του Πανεπιστημίου καθηγητῆν Γουεσνυου, τόν Πρόεδρον του έμπορικῷ έπιμελητηρίου, τους Κυρίους Θ. Πετροκόκκινον και Γ. Ζατάνον, ήπτότας του τάγματος του Σωτήριος και άλλους επισήμους άμογενεΐς και ξένους. Η ήμερίς έφερον έπίσημον χαρακτήρα, τό δέ παρατεθέν γεῦμα διήρκασε τρεΐς ώρας, και ή ήμερίς νοντο κολλὰι προπόσις ύπέρ του Διαδόχου ύπέρ του Βασιλέως, ύπέρ τῶν Έλλήνων και ύπέρ του ξενίζοντος κ. Σ. Χατζοπούλου. Μετά τό γεῦμα προσεκληθῆ άπασα ή Έλληνική κοινότης της Μαγκαστρίας εις λαμπρὴν έσπερίαν ήτις παρετάθη μέχρι της δευτέρας πρωϊνης ώρας έν μέσῳ ζωρῶν προπόσιων και εδουσιμῶν ύπέρ του Διαδόχου, ών συμμετέσχον και οί παρισσόμενοι ξένοι, όστινες άπήλθον καταγεγρασμενοι μέ τήν άφοσίωσιν τῶν έν Μαγκαστρίᾳ Έλλήνων πρός τόν Βασιλέα και τήν Πατρίδα· Αναταθείσης εις τόν κ. Πρόεδρον της έσπερης αντιπροσώπου έν Αθήναις, έξελέχθη τοιοῦτος ο Κύριος Ανδρέας Συγγρός, όστις και παρίστη εις μέρος της Έλλ. κοινότητος Μαγκαστρίας εις τὰς έν Αθήναις εορτάς.

Μετά τήν δευλογίαν άπεστάλη εις τόν Βασιλέα συγχαρητήριον τηλεγράφημα, εις δ άπήντησεν ο βασιλεὺς αὐθιμερόν, ευχαριστήσας τήν κ. δήμαρχον και τους έν Μαγκαστρίᾳ Έλληνες και ξένους."

Έν προσεχει ήμῶν τεύχει θέλωμεν δημοσεῖσαι εικόνα του άγαπητοῦ παντῖ Έλλην άρχόχου Κωνσταντίνου, φέροντος σολήν άνδυλοχατοῦ τῷ Έλληνικῷ στρατοῦ και τόν Μεγαλόσταυρον του Σωτήριος, άπονεμηθέντα αὐτῷ πρό 18 ετών κατά τήν θάπτισιν του.

Κατά τήν ήμέραν της ενηλικίωσος του διαδόχου ή ημετέρα Κυβέρνησις άπέμεινε έν Μεγαλόσταυρον του Σωτήριος τῷ μεγάλῳ τῷ Έθνος εσεργέτῃ, κυρίῳ Κωνσταντίνῳ Ζάπκῃ. έν καιοστάτῃ ή άπονομή του άνωτάτου παρασώμου εις άνδρα, τοσοῦτον άκραφώνως αγαπῶσα τήν πατρίδα και τασάκισ τήν άγαπήν ταύτην και δι' έργων άποδεικνύοντα.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΚΑ.

Συλλογή λόγων κτλ. Ο έν Κωνσταντινουπόλει λόγιος εκδότης του "Ανατολικῷ Αστῆρος", Κύριος Β. Δ. Καλλιφρων, έξέδωκε με μικροῦ τετρατόμου Συλλογὴν λόγων εκκλησιαστικῶν, εκτυπωθεϊσαν έπιμελῶς έν Κωνσταντινουπόλει. Η ιδέα της τιαυτης Συλλογης είναι άρίστη, και ο εκδότης αὐτης έν βραχέϊ προλόγῳ πάνυ δικαίως λέγει· "Βεβαίως ή δημοσίωσις τιαυτων εκκλησιαστικῶν λόγων συντελεῖ ο σμικρόν οὐχί μόνον εις τους τρωφίμους τῶν άπανταχού θρωδοξῶν θεολογικῶν και ιερατικῶν Σχολῶν, αλλά και εις πλείστους άλλους κληρικούς, προϊσταμένους ιερῶν εκκλησιῶν, ιερῶν μονῶν, πνευματικούς πατέρας, ή σιανθήσαι άλλην τινά κατέχοντες εκκλησιαστικὴν ή εκπαυτευτικὴν θέσιν έν ταῖς διαφόροις μητροπόλεσιν του Οικουμενικῷ θρόνου, χειραγωγούσα, οί είπαίν, και τους περί τό χρέυμα άρτιπαγῆς και έν γένει καθοδηγούσα πάντα κληρικῶν ή διδασκαλον." Διά τῶν ολίγων τούτων λέξεων καταδεικνύεται ή του έργου σημασία. Η Συλλογή διαιρεται εις τέσσαρα τεύχη ή τόμους έν φύλλον τυπογραφικῶν 18. Τό τελευταίον τεύχος περιέχει και χρονομῆστον λεπτομερῆ πίνακα τῶν περιεχομένων λόγων, διηρημένον κατ' είδος πρός εδοκλίαν της εδουσίας τῶν ζητουμένων. Έκαστον τεύχος τιμᾶται άργυρίῳ γροσίῳ δέκα, καταβλητέον άμα τῇ παραλαβῇ.

ΔΙΑΦΟΡΑ.

Κατακλυσμός πετρελαίου. Οσάκις γίνεται λόγος περί κατακλυσμών και πλημμυρῶν, σπαστάμεθα πάντοτε χείραρρον ή ποταμόν ύπερπλήθυν τήν κοίτην του και κατακλύζοντα τήν γῆν γύρω. Ηδη θμως έν Ταγιέφ της Ρωσσίας παρά τήν πόλιν Βακού έν Καυκάσῳ έγένετο κατακλυσμός — πετρελαίου. Άνορουασόμενος φεσάτος τινος άπεκαλύφθη πηγή πετρελαίου πηρῶσα 5000 εκατολίτρων του βουστοῦ του καθ' ώραν και άναπηδούσα εις ύψος κατακλύζον. Τόσον ισχυρός ήτο ο πήδαξ ούτος, ότε ή έν τῷ πετρελαίῳ έμβυθαμένη άμμος άμωμένη υπό σφοδρῷ άνέμου εκάλυψε τὰς στεγὰς τῶν οίκων της εις άπόστασιν 5 βλων χιλιομέτρων κειμένης πόλεως Βακού. Ολας άδύνατος ήδη ο περιορισμός του χειμάρρου τούτου, οδ ή βύμα εξακολούθει εκχυνόμενον επί οκτώ ήμισυς και παρέχον μέχρις 110 χιλιάδων εκατολίτρων τήν ήμέραν. Κατόπιν τό βούμα τούτο ήμειώσθη, άλλ' ύπελογισθῆ δτι πλέον τῶν 500 χιλ. εκατολίτρων πετρελαίου απόλλυτον ελλείψει ιταλλήλων δεξαμενῶν. Εις μάτην έπειράθησαν ή μηχανικοί νά περιστείλωσι τό άκόνθεκτον τούτο βούμα, τό όποιον εκχύνετο εις τήν θάλασσαν, και ήμῶσι τις είπεν άνευ τινός ύπερβολης δτι αὐτή ή πηγή και μόνη ύπερτερει κατά τήν άφροδίαν όλων τῶν πηγῶν της Αμερικης, τῶν τωόντων πλοοίωσιν εις πετρελαίον!

Ηδη έτοιμάζονται βιομηχανοι και έπιχειρηματίαι Άγγλοι και Γερμανοί νά εκμεταλλεθῶσι τόν άπροσδύκτον τούτον πλοῦτον, δι' ού άνωσῶς θέλει μεταβληθῆ τό έμπερόν του πετρελαίου. Έν άκρῳ σπουδῇ κατασκευάζεται έν Αμστελοδάρμ μεγάλη σιδηρᾳ δεξαμενή χωρητικότητος 80 χιλ. εκατολίτρων, ήτις θέλει τοποθετηθῆ εις άπόκεντρὸν τι μέρος, όπως μή τοχθῶν μεταδώσῃ τό πυρ εις τήν πόλιν. Σήμερον τό πετρελαίον του Καυκάσου μεταφέρεται διά σιδηροφόρου διά 250 βαγονίων έν σχήματι μικρῶν έξαμενῶν. Πρόκειται δέ ήδη νά άπολοιοηθῆ τό σύστημα τούτο της μεταφορας διά της τοποθετήσεως γιγαντιαίου σωλήνος ή κάλλιον είπειν ύψους, ής τό μήκος έσοται 500 χιλιομέτρων και ή διάμετρος άρκούσα όπως έπιτρέψῃ έν διαστήματι έννεα έργασίωμεν μηνῶν τήν διαχέτευσιν 6-7 εκατομμυρίων εκατολίτρων πετρελαίου.

Η άπάντη του μεγάλου τούτου έργου ύπελοιοηθῆ εις 50 εκατομμύρια φράγκων, και τό έγερσεν της παραγωγῆς άναφέρει δτι ή διαπῆ της μεταφορας δέν θέλει ύπερβῆ τό 1 1/2 φράγκον κατά εκατολίτρον από τῶν έν Βακού πηγῶν μέχρι τῶν πόλεων Βατομῳ ή Ποτίου, τῶν δύο τούτων λιμένων της εξαγωγῆς έν τῇ Εξείνῳ Πόντῳ.

Ος ήτο έπόμενον ο κατακλυσμός ούτος του πετρελαίου έπηρεάσε και τὰς τιμὰς αὐτου έν τῷ τόπῳ της παραγωγῆς. Επί πολὸν άντι 10 λεπτῶν του φράγκου ήγόρασε τις έπιτοσίως 35 λίρας πετρελαίου· αϊ έφημερίδες θμως του Βακού άναφέρουσιν δτι από τῶν μέσων Οκτωβρίου ή τιμή του πετρελαίου ήλαττώθη κατά τό ήμισυ και δτι αϊ 35 λίτραι άγοράζονται ήδη άντι μόνον 5 λεπτῶν, όποτε δόναται τις είπειν δτι τό πετρελαίον κοστίζει ολιγώτερον ή δτι εκδοτέε τό βδωρ έν ταῖς μεγαλοπόλεσι της Ευρώπης πριν ή ελασχωθῶσι τά νέα ύδραυλικά συστήματα.

Σημειώθων ένταθα δτι αϊ πηγαί αὐται του Καυκάσου ήσαν γνωσταί πρό χιλιάδων ετών. Άν και ούδεις ήθόνατο νά ύποθέσῃ τήν καταπακτικὴν αὐτῶν άφροδίαν, οὐχ ήττον θμως γνωρίζομεν εκ της ιστορίας δτι οί αρχαίοι πυρολάτραι έτέλουν τὰς θρησκευτικὰς αὐτῶν ιεροτε-

λεστίαις παρά τὰς εχθας του Κόδνου και του Αράξου πρό της έγκαθίδρύσεως της ρωμαϊκής αὐτοκρατορίας. Δυναμεία δέ άσάβως νά ύποθέσωμεν δτι και ο Αισχύλος είχε γνῶσιν τῶν φαινόμενων τούτων ως τοποθετήσεως επί τῶν βράχων τούτων τήν σκηνήν του Προμηθέως και του Ιέρακος. Ο ναός του πυρός σώζεται εισέτι και περιγρηγῆ τις άξιόπιστος του Καυκάσου διηγείται δτι έπισκέφθη τόν ναόν τούτον ύπερρετούμενον υπό ίερούς Ινδοῦ εκ Βομβάης μεταβάντος εις τόν Καυκάσον. Αλλ' ή πυρ ή καιομένη πρός τιμήν του θεοῦ Οζμοιδ είναι εδτελής και μικρά ένεκα τῶν πλησίον κειμένων μεγάλων έργαστασίων τῶν πλουσιότατων τῶν ανθρώπων διά τῶν άφθόνων προϊόντων της ήης, τά όποια άφῆρασαν παρά του θεοῦ.

Αίνιγμα 501.
Όταν έχω τήν ούραν μου, έχω και τήν κεφαλήν. Εις τό στήθη δά με ίδης τῶν άνδρειων μαχητῶν. Πλὴν έν μ' άκρωτηρίασε με σκληρότητα πολλήν. Μέτρον γίνωμαι ρυθμίζον τήν ζωήν τῶν πολιτῶν.
Π. Κ. έν Πετρούπολει.

Αίνιγμα 502.
Εις τ' οδρανὸν τὰς άχαινας εκτέτασε βασιλείου, και τό ήλιον κάποτε τό άρμα προπομπέου.
Επί της ήης με άπαντᾶ, έν μ' διακρίνη, Ος φιλον της ισότητος και της δικαιοσύνης.

Πλὴν και ως τόρνανον σκληρόν και άδικον δά μ' εδρῃ, Έάν τήν εξουσίαν μου επί τῶν ώμων φέρῃς.

Είμαι σφοδρ διατητής εις πᾶσαν άπορίαν, Κ' εις τους πόλεμους μαχητής με τόλμην και άνδρίαν.
Έμῃ Σολωμῶς έν Γιουρτζέβῳ.

Αίνιγμα 503.
Ήμην άλλοτε θεός Τῶν αρχαίων γηραιός και της Δήμητρος οίδς. Είχον λίθον ναόν Εις προσκύνημα λαῶν. Ο ναός πλὴν κατερρίφθη, Η λατρεία εξαλείφθη. Τι συμβαίνει θμως τώρα; Έν εκάστῃ ήδη χώρα Προσκυνοῦμαι, και τιμᾶι Μοι προσφέρονται πολλαί. Καί σῶ, φίλε, με λατρεύεις, Μέ καλεῖς και με θωπεύεις.

Μ' εῖρες; Λέγε· ποῖος είμαι; Παρὰ σολι δόσαν κήμαι, θνητός είσαι εδουχης — Άν μακράν σου, δυστυχῆς.

Πρόβλημα 504.
Τό *****
Είχε γυρίαις *****
Απ' τόν περιπατο *****
Νά φάγη ζήτησ' ή *****
Ο,τι βρεθῆ γοργά *****

Τῆς εἶχαν δάκει τήν *****
Κ' είχε τ' τό χέρι *****
Μισό φελλί νωπή *****
Γιά νά τοιμηθῇ τό *****

Εξηγείται λίγο και *****
Κλίνει λαφρᾳ τήν *****
Κ' άποκοιμάται τό *****
Γλυκά, γλυκά, σάν τό *****
Η. Τανταλίδη.

Πρόβλημα 505.
(Μαθηματικόν.)

Ο εις λαμβάνει χαρτοπαίγιον εκ 52 χαρτίων, τό διαίρει εις τέσσαρας σφοδρς, οτω π. χ. ώστε άν τό α' χαρτίον ήται 4, μετρά άκόμη 11, όπως συμπληρωθῆ ο αριθμός 15, τό β'. 7 μετρά 8, τό γ'. 10 ή φιοῦρα μετρά 5, και τό δ'. 9 μετρά 6. Ο έτερος λαμβάνει τά υπόλοιπα χαρτίνα, άγνοῶν, άνωσείται, τους αριθμούς τῶν πρώτων, και δέν νά εδρῃ, βασιόμενος επί τῶν υπόλοιπων μόνον, τό άθροισμα τῶν άγνωστων αὐτῷ 4 χαρτίων διά μεθόδου μαθηματικῆς. Κατά τό παρατεθέν παράδειγμα τό άγνωστον άθροισμα, οδ ζητεῖται ή λύσις, είναι ο αριθμός 30.

ΛΥΣΕΙΣ.

Αίνιγματος 498. Αίνιγματος 499.
Η σιγή. Ηρα — Πήρα.

Αίνιγματος 500.
Εἶγα.

ΛΑΧΕΙΟΝ ΤΟΥ ΕΣΠΕΡΟΥ.

Έκ τῶν κερδισάντων γραμματίων έδωδαύθησαν μέχρι σήμερον τά εξής:
Αρ. 522. Η Έμπορικῆ Αέσχη έν Όδησσῳ. (Β'. τόμον του Έσπερου χροσδέτου).
571. Η δεσποτινῆ Ακασοριδου έν Μαγαστρίᾳ. (Αέκωμα τῶν Καλονῶν).
757. Ο Κας Ιωάννης Γερολυμάτος έν Αλεξανδρείᾳ. (Αέκωμα Βοτανικῆς).
788. Ο Κας Λεωνίδας Γαλαόςσης έν Τεργέσση. (Β'. τόμον του Έσπερου χροσδέτου).

Παρακαλοῦνται και οί λοιποί κάτοχοι τῶν κερδισάντων γραμματίων ν' άποστείλωσι ταῦτα εις τήν έν Λειψία διεδουθον πρός έξέλεγσιν.
Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ.

ΤΙΜΗ ΚΑΤΑΧΩΡΙΣΕΩΣ 50 ΦΟΙΝ. ΤΟΝ ΣΤΙΧΟΝ. — ΔΙΕΤΟΥΝΣΙΣ ELSTER-STRASSE 41. LEIPZIG.

Παρακαλοῦνται οἱ ἐπιστέλλοντες πρὸς τὸν Ἑσπερον νὰ πέμπωσι τὰ χειρόγραφα καθαρῶς γεγραμμένα, τὰ ὅποια δημοσιεύμενα ἢ μὴ δεῖ ἐπιστρέφονται.

ΕΥΘΥΜΙΟΥ ΤΟΥ ΖΙΓΑΒΗΝΟΥ
ΕΡΜΗΝΕΙΑ
 ΕΙΣ ΤΑΣ
 ΙΑ' ΕΠΙΣΤΟΛΑΣ ΤΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ ΠΑΥΛΟΥ ΚΑΙ
 ΕΙΣ ΤΑΣ Ζ' ΚΑΘΟΛΙΚΑΣ
 ΝΥΝ ΠΡΩΤΟΝ ΕΚ ΠΑΛΑΙΟΥ ΧΕΙΡΟΓΡΑΦΟΥ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ
 ΜΕΤΑ ΠΡΟΛΟΓΟΥ ΚΑΙ ΣΗΜΕΙΩΣΕΩΝ
 ΤΗΣ
 ΝΙΚΗΦΟΡΟΥ ΚΑΛΟΓΕΡΑ
*Ἀρχιεπισκόπου πρώην Πατρῶν, Διδασκῆτον τῆς Α. Τ. τοῦ ἑπιπέδου Διδάχον τοῦ Ἑλληνικοῦ
 ἔθνους ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ καὶ ἐπίτιμου Καθηγητοῦ τῆς Θεολογίας ἐν τῷ Ἀθηνῶν
 Πανεπιστημίῳ*
 ΤΟΜΟΣ ΠΡΩΤΟΣ
 Περιέχων τὴν ἑρμηνείαν τῆς πρὸς Ῥωμαίους ἐπιστολῆς, τῶν δύο πρὸς Κορινθίους
 καὶ τῆς πρὸς Γαλάτας.
 ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
 ΤΥΠΟΙΣ ΑΔΕΛΦΩΝ ΠΕΡΡΗ
 1887

EUTHYMI ZIGABENI
COMMENTARIUS
 IN
 XIV EPISTOLAS SANCTI PAULI
 ET VII CATHOLICAS
 NUNC PRIMUM AD FIDEM CODICIS ANTIQUI
 CUM PROLOGO ET ANIMADVERSIONIBUS
 EDITIONE
 NICEPHORUS CALOGERAS
*olim Archiepiscopus Patensis, Magister Sacrosancti
 Principis Holleici CONSTANTINI et Universitatis Athenarum
 Professor honorarius Theologiae*
 TOMUS PRIOR
*Complectens praefationem et interpretationem Epistolae ad Romanos,
 I et II ad Corinthios et ad Galatas.*
 ATHENIS
 TYPIS FRATRUM PERRI
 1887

ΣΥΛΛΟΓΗ
 ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΩΝ ΛΟΓΩΝ
 ἐκφωνηθέντων ὑπὸ ἱεραρχῶν καὶ ἱεροκληρικών τῆς ἀρθροδόξου
 ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας ἀπὸ τοῦ ΑΩΞΑ'.— ΑΩΠΣτ'.
 ΕΚΔΙΔΟΝΤΑΙ
 ὑπὸ
 Β. Δ. ΚΑΛΛΙΦΡΟΝΟΣ.
 Τόμ. Α'.—Δ.

 ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ
 1886.

Η ΚΛΕΙΣ ΤΩΝ ΓΛΩΣΣΩΝ
 ἢ
 ΠΡΑΚΤΙΚΟΣ ΟΔΗΓΟΣ
 πρὸς ταχεῖαν ἐκμάθησιν τῆς γαλ-
 λικῆς, ἀγγλικῆς, γερμανικῆς καὶ
 ἰταλικῆς
 ὑπὸ
 M. HAMLET.
 Τεύχος Α'.

 ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
 1886.

ΑΓΝΗΣ ΣΜΙΘ
 ΒΛΕΜΜΑΤΑ ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
 Μετάφρασις
 Ι. ΠΕΡΒΑΝΟΓΛΟΥ.
 Τόμος δευτέρος μετὰ εἰσαγωγῆς.

 ΕΝ ΛΕΙΨΙΑΙ
 1886.

ΔΡΟΜΟΛΟΓΙΟΝ
 ΤΩΝ ΑΤΜΟΠΛΟΙΩΝ ΤΟΥ ΕΝ ΤΕΡΓΕΣΤΗ ΑΣΤΡΟ-ΟΥΓΓΡΙΚΟΥ ΛΟΥΑ.
 Ἀναχωρήσεις ἐκ Τεργέστης.
ΓΡΑΜΜΗ ΑΝΑΤΟΛΙΚΩΝ ΙΝΔΙΩΝ ΚΑΙ ΚΙΝΑΣ (διὰ τῆς διώρυγος
 Σουέζ), εἰς Χόγκ-Κόγκ, διὰ Βρεντησίου, Πόρτο-Σαῖδ, Ἄδεν, Βομβάης,
 Κολόμβου, Πέναγγ καὶ Σιγγαπώρης τῆ α'. ἐκάστου μηνὸς εἰς τὰς
 4 μ. μ.
 Εἰς Καλιότταν διὰ Πόρτο-Σαῖδ, Σουέζ, Ἄδεν καὶ Κολόμβου τῆ 15 Ἰανουα-
 ρίου, 15 Φεβρουαρίου, 15 Μαρτίου, 15 Ἀπριλίου, 15 Μαΐου, 15 Ἰουνίου, 15
 Ἰουλίου καὶ 15 Ἀυγούστου εἰς τὰς 4 μ. μ.
 Ἐπι τῆς γραμμῆς Τεργέστη-Βομβάης τὰ ἀπόπλοια θέλουσι διαθεῖναι 10 μιλία
 τὴν ἄραν, μετὰ δὲ Βομβάης καὶ Χόγκ-Κόγκ θ μιλία.
ΓΡΑΜΜΗ ΑΙΓΥΠΤΟΥ. Ἐκάστην Παρασκευὴν εἰς Ἀλεξάνδρειαν διὰ
 Κερκίρας (συγκοινωνία πρὸς τὸ Πόρτο-Σαῖδ καὶ τὴν Συρίαν).
 Πλεονέκτημα πληροφάνειας εἶδει ἢ ἐν Τεργέστη Διεθνοῦσι καὶ τὸ Γενικὸν
 Πρακταρίον τοῦ ἀστρο-ουγγρικοῦ Λούα ἐν Βιέννῃ (Schwarzenberg-Platz ἄρ. 8).

ΓΡΑΜΜΗ ΑΝΑΤΟΛΗΣ. Ἐκάστην Τρίτην εἰς τὰς 4 μ. μ. εἰς Ἑλλάδα
 μέχρι Σμύρνης, ἀναλλάξ διὰ Φιουμίου, Βρεντησίου, Πειραιῶς, καὶ διὰ
 Ἀγκῶνος κτλ.
ΓΡΑΜΜΗ ΒΡΕΝΤΗΣΙΟΥ-ΠΕΙΡΑΙΩΣ. Ἐκ Βρεντησίου τὴν Πέμπτην
 ἐκάστης ἑβδομάδος τὸ μεσονύκτιον διὰ Κέρκυραν, Πάτρας, Κέρυθου
 Ἀθήνας καὶ Πειραιῶς.
 Ἐκ Πειραιῶς διὰ τοῦ αἰθροδρόμου εἰς Κέρυθον, καὶ ἐκ Κε-
 ρύθου διὰ τοῦ ἀτμοπλοίου ἐκάστην Δευτέραν, τὴν μεσημέριον διὰ
 Πάτρας, Κέρκυραν εἰς Βρεντησίον.
 Τὴν Τετάρτην (ἐκάστην δευτέραν Τετάρτην ἀπὸ 10 Ἰανουαρίου) τῆ 8 μ. μ.
 εἰς Φιουμίου, Κέρκυραν, Πάτρας, Κατάκλιον, Καλάμας, Πειραιῶς, Θεσσαλονίκης,
 Θεσσαλίας μέχρι Κωνσταντινουπόλεως.
 Τὸ Σάββατον τῆ 2 μ. μ. εἰς Κωνσταντινουπόλιν μετὰ προσέγγισιν εἰς Κέρκυραν
 καὶ Πειραιῶς· εἶτα δὲ ἐκ Πειραιῶς εἰς Σύρον, Κρήτην, Σμύρνην, Συρίαν, Θεσσαλίαν,
 καὶ διὰ Κωνσταντινουπόλεως εἰς τοὺς λιμένας τοῦ Ἐξέστιου Πόντου (τῆς μερῆς Ἰου-
 λιάσης) καὶ τοῦ Δουναβίου.
Εἰς ΤΥΝΝΙΔΑ κατὰ δεκαπενθημερίαν, τὴν Πέμπτην ἀπὸ τῆς 4 Ἰανουαρίου
 εἰς τὰς 4 μ. μ. διὰ Ἀγκῶνος, Βάρης, Βρεντησίου, Μεσαρῆς, Κα-
 τάνης, Συρακοσῶν καὶ Μελίτης (Συγκοινωνία ἐν Ἀγκῶνι διὰ Φιουμίου
 καὶ ἐκ Φιουμίου).
Εἰς ΔΑΔΑΜΑΤΙΑΝ τὴν Τρίτην, Πέμπτην καὶ Σάββατον ἐκάστης ἑβδο-
 μάδος.

Διευθυντής καὶ ἐκδότης· Δρ. Ι. ΠΕΡΒΑΝΟΓΛΟΣ ἐν ΛΕΙΨΙΑΙ. ELSTER-STR. 41.
 Τύποις· Γ. ΔΡΟΥΤΟΥΛΙΝΟΥ ἐν ΛΕΙΨΙΑΙ.